

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 3 ЛИПНЯ 2009 РОКУ ЧИСЛО 27 VOL. CXV FRIDAY, JULY 3, 2009 No. 27

Вітаємо читачів „Свободи“ з Днем незалежности США!

К. Ющенко одержала папську нагороду

Монсиньйор Джордж Епелярд і Катерина Ющенко з сертифікатом папської нагороди „Pro Ecclesia et Pontifice“.

Левко Хмельковський

НЮ-ЙОРК. – В Українському Інституті Америки 29 червня відбулася церемонія вручення дружині Президента України Катерині Ющенко нагороди від Святішого Отця Бенедикта XVI за благодійну діяльність – Хреста честі, найвищої нагороди для заслуже-

(Закінчення на стор. 3)

У Вашінґтоні вшанували 45-ту річницю відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові

ВАШІНҐТОН. — 28 червня у Вашінґтоні вшанували 45-ту річницю з дня відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові. На урочисте віче в американській столиці зібралася численна українська громада, представники урядових кіл США та дипломатичного корпусу.

„В 1964 році, коли ще не існувало незалежної України, цей монумент було відкрито на очах у сотні тисяч осіб, з особистою присутністю колишнього Президента США Двайта Д. Айзенгавера“, — зазначив Посол України у США Олег Шамшур у вітальній промові.

Український дипломат наголосив на особливій ролі, яку відіграли у справі спорудження пам'ятника Кобзареві в американській столиці активісти української громади, відзначив їхній ентузіязм та відданість справі незалежности історичної Батьківщини.

За його словами, монумент Т. Шевченкові у Вашінґтоні – один з найкращих пам'ятників Кобзареві у світі. Він повністю увібрав найкращі риси українців – їх прагнення до свободи, ентузіязм та незламну силу. „Зараз український та американський народи об'єднує відданість спільним демократичним цінностям, – тим цінностям, які були такими дорогими для Тараса Шевченка“, – підсумував О. Шамшур.

„Сьогодні ми зібралися, аби вшанувати дві речі: неоціненну спадщину Тараса Шевченка та міцні взаємини між США та Україною“, – зазначила заступник Державного секретаря США з питань демократії, прав людини та праці Керен Стюарт. Вона розповіла, що американський Президент підписав закон, який дозволяв вста-

(Закінчення на стор. 8)

Посол України в США Олег Шамшур промовляє на вічу у Вашінґтоні. Фото: Яро Бігун

Українські кредитівки мають майже 2.23 млрд. дол.

Володимир Пилишенко

ВИПАНІ, Ню-Джерзі. – 5-6 червня в Українському Американському культурному центрі Ню-Джерзі відбулася конференція та загальні збори Централі Українських Кооператив Америки (ЦУКА).

Участь в конференції брали делеґації всіх 16 українських кредитних спілок Америки – понад 60 осіб. ЦУКА об'єднує всі українські кредитні спілки Америки з 106,488 членами. Спільний капітал членства в 2008 році досягнув 2,226,217,650 дол.

Попри надзвичайно тяжкі економічні обставини, українські кредитні спілки Америки видали 3,341,000 дол. на виховно-наукові, інформаційні, громадські і церковні потреби.

Відкрив конференцію голова Ради директорів ЦУКА Богдан Ватраль. Він подякував Орисі Бурдяк за успішну програму конференції та привітав гостей. З привітами виступили Ігор Ляшок – президент Української Світової кооперативної ради, Ольга Шевелі – представник Української кооперативної ради Канади, і Тамара Денисенко – член екзекутиви

(Закінчення на стор. 16)

Учасники XXVIII річних загальних зборів Централі Українських Кооператив Америки, які відбулися 5-6 червня у Випані, Ню-Джерзі. Фото: Ігор Ляшок

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Уряд Ю. Тимошенко визначився з кандидатурами міністрів

КИЇВ. — 26 червня прем’єр-міністер Юлія Тимошенко внесла до Верховної Ради ряд кадрових пропозицій. У документі названо імена п’ятьох кандидатів на ключові урядові посади. Так, два віце-прем’єрські портфелі Ю. Тимошенко готова віддати ректорові київського „Політеху“ Михайлові Згуровському та посадникові Кривого Рогу Юрієві Любоненкові. Міністром фінансів пропонується призначити нинішнього податківця Федора Ярошенка. Посаду міністра транспорту і зв’язку має посісти депутат-бютівець Тарієл Васадзе, а міністра юстиції – депутат від „Нашої України-Народної Самооборони“ (НУ-НС) Віктор Шемчук. Ім’я останнього претендента названо попри те, що нині чинний міністер юстиції Микола Оніщук покищо не звільнений з посади. Окрім офіційно внесених прем’єром, стали відомі також інші кандидати на крісла. Депутат від НУ-НС Олександер Клименко має стати міністром вугільної промисловости, Кабінет міністрів уже зареєстрував проєкт постанови про звільнення з цієї посади Віктора Полтавця. Що ж до вільного крісла міністра закордонних справ, то його має посісти нинішній Посол України у США Олег Шамшур. Кандидатури погоджені всіма фракціями коаліції, – стверджують у Бльоці Юлії Тимошенко (БЮТ). І запевняють: Верховна Рада затвердить нових міністрів уже наступного тижня. Таке заявив у 26 червня провідник фракції БЮТ Іван Кириленко. „Домовлености були чіткі: понад 226 голосів у залі ґарантовано“, – наголосив І. Кириленко. Наразі в Уряді Ю. Тимошенко залишаються вакантними чотири ключові посади. Днями Верховна Рада задовольнила прохання про відставку міністра транспорту і зв’язку Йосипа Вінського. Раніше парлямент звільнив міністра оборони Юрія Єханурова та міністра закордонних справ Володимира Огризка, а міністер фінансів Віктор Пинзеник подав у відставку за власним бажанням. *(„Голос Америки“)*

МВФ розпочала свою чергову місію в Україні

КИЇВ. — Европейська Комісія за участю представників Европейського банку реконструкцій та розвитку, Міжнародного валютного фонду (МВФ), представників Нафтогазу та „Ґазпрому“ 29 червня розпочала у Брюселі серію дискусій щодо постачання російського газу в Україну. Київ просить міжнародні організації надати 4.2 млрд. дол. позики на оплату газових постачань. Але представники фінансових організацій кажуть, що плянують для початку надіслати технічних та фінансових експертів для перевірки обсягів та точного визначення фінансових потреб України. Про це напередодні заявила голова місії МВФ з питань України Джейла Пазабажалу. „Уся ідея (проведення) серії дискусій у (Брюселі) — це узгодження позицій, визначення потреб і спроба допомогти у вирішенні проблеми. Питання конкретної суми необхідних фінансів на сьогодні важко визначити. З нашої перспективи ключовим тут є те, що питання газових постачань є питанням національного маштабу, і тому є необхідність його національного вирішення. І я пляную обговорити шляхи розв’язання цієї проблеми з представниками української влади“. Вже 30 червня Дж. Пазабажалу розпочала свою 10-денну місію в Україні, у ході якої буде зроблена оцінка виконання програми МВФ щодо другого траншу кредиту „стенд-бай“. (*„Голос Америки“)*

Верховна Рада вирішила відсвяткувати 20-річчя НРУ

КИЇВ. — Верховна Рада 25 червня вирішила відсвяткувати у вересні 20-річчя створення „Народного руху України за перебудову“ (НРУ). За прийняття відповідного проєкту проголосував 231 депутат, при 226 необхідних. Парлямент визнав, що проведення у вересні 1989 року установчого з’їзду Руху ознаменувало перехід до демократизації влади, а сам Рух став символом перетворення моноідеологічного суспільства радянського періоду в демократичне суспільство з широким спектром ідеологій. Постановою Верховна Рада закріпила, що саме завдяки активній діяльності Руху Україна стала незалежною. Для святкування 20-річчя НРУ Рада доручила Кабінетові міністрів і місцевим органам влади сприяти святкуванню ювілею у вересні, упорядкувати пам’ятні місця й пам’ятники, пов’язані з діяльністю Руху. На одній з центральних площ Києва проєктом пропонується спорудити монумент на честь НРУ, а саму площу перейменувати в майдан „Народного Руху України за перебудову“. Парлямент доручив центральному органу виконавчої влади й місцевій владі провести у всіх навчальних закладах тематичні виховні заходи з нагоди ювілею. Національному банкові доручено розробити й ввести в обіг монету з нагоди 20-річчя Руху. 13 березня Президент Віктор Ющенко створив організаційний комітет з підготування до святкування в 2009 році 20-річчя від дня створення „Народного руху України“. НРУ – одна з найстарших політичних партій України. Першим керівником партії був обраний поет Іван Драч. У лютому 1993 Міністерство юстиції зареєстрував НРУ як політичну партію. *(„День“)*

ПСПУ висунула Н. Вітренко кандидатом у президенти

КИЇВ. — XXII з’їзд Проґресивної соціялістичної партії України (ПСПУ) 28 червня висунув свого провідника Наталію Вітренко кандидатом у президенти України. При цьому партія закликала всі ліві та лівоцентристські партії України об’єднатися навколо Н. Вітренко – „на сьогодні найбільш підготованого та сильного кандидата на президентські вибори“. З’їзд ПСПУ, розглянувши політичну, економічну і соціяльну ситуацію в Україні, „з тривогою констатує, що країна прискорено скочується до катастрофи, хаосу і розпаду“, йдеться в повідомленні прес-служби партії. „Врятувати Україну зможе президент, який радикально змінить курс внутрішньої і зовнішньої політики, наведе порядок в країні і захистить народ від існуючих соціяльних потрясінь, – переконані проґресивні соціялісти. Ніхто з тих, хто проводив раніше і проводить зараз курс ліберальних реформ на умовах Міжнародного валґтного фонду, Світової організації торгівлі та НАТО, будучи обраним на посаду президента України, країну не врятує. Вивести країну з кризи і врятувати народ України зможе людина знаюча, досвідчений економіст і політик, людина соціялістичних поглядів, яка не пов’язана з проведенням реформ в Україні, яка здатна запропонувати розумну альтернативу“, – переконані проґресивні соціялісти. *(„Кореспондент“)*

М. Зурабов буде новим послом Росії в Україні

МОСКВА. — 25 червня Комітет Держдуми Росії у справах Співдружности незалежних держав і співвітчизників підтримав кандидатуру Михайла Зурабова на посаду посла Росії в Україні, повідомив за вислідами засідання комітету його голова Олексій Островський. За кандидатуру М. Зурабова проголосували семеро членів комітету (з восьми). На думку О. Островського, закритість і непублічність М. Зурабова є значним плюсом для нового посла, оскільки „публічні заяви деяких послів Росії нерідко ускладнювали їхню діяльність у країнах перебування“. „Новий посол Росії в Україні – симпатичний, чорнявий, молодий, колишній міністер“ – такими словами Віктор Черномирдін охарактеризував свого наступника. Російські політики не дуже гарно відгукуються про колишнього міністра охорони здоров’я, особливо про його реформи, бо вони були не чим іншим, як переділом фармакологічних ринків Росії, проте, незважаючи ні на що, тодішній президент, а теперішній прем’єр-міністер Володимир Путін надійно прикривав М. Зурабова. М. Зурабов – людина амбітна, і його не задовольняла посада радника Дмитра Медведєва, тож, як повідомляли джерела близькі до адміністрації президента, колишній міністер замірявся на губернаторську посаду, а потрапив в …Україну. *(Радіо „Свобода“, Інститут масової інформації)*

У Тернополі відкрилась виставка раритетних конституцій

ТЕРНОПІЛЬ. — У Тернополі з нагоди Дня Конституції 28 червня відкрилась виставка раритетних конституцій. В експозиції, представлені старі конституції Австрії та Польщі тих часів, коли Тернопільщина входила до складу цих держав, конституційні акти Української Народної Республіки, проєкт Конституції Західної Української Народної Республіки. Також на виставці можна ознайомитись з Конституцією УРСР і сучасною Конституцією України. Найстаршою з конституцій, представлених в експозиції, є Конституція Пилипа Орлика 1710 року, яка вийшла друком нещодавно в одному з видавництв. *(УНІАН)*

Львівський інститут сухопутних військ реорганізовано

ЛЬВІВ. — Відповідно до спільного наказу міністра оборони України та міністра освіти і науки України, Львівський інститут сухопутних військ реорганізовано в Академію сухопутних військ ім. Гетьмана Петра Сагайдачного, з утворенням в її складі військового коледжу сержантського складу. Академію підпорядковано командувачові Сухопутних військ Збройних Сил України. У наказі визначено заходи та термін щодо реорганізації Львівського інституту сухопутних військ та завдання відповідним органам військового управління щодо їх виконання. Витрати, пов’язані з запровадженням проєкту наказу, плянується провести у межах фондів, передбачених у державному бюджеті для Міністерства оборони України. (*Зік*)

Рідному селові І. Франка повернули стару назву

ДРОГОБИЧ. — Верховна Рада України 25 червня прийняла постанову про повернення селові Івана Франка Дрогобицького району Львівської области колишньої назви. Тепер село, як і пів століття тому, називається Нагуєвичі. За проголосували 234 з 441 народного депутата України, зареєстрованих у сесійній залі. Як повідомив на засіданні парляменту народний депутат України Юрій Ключковський „Наша Україна -Народна Самооборона“ (НУ-НС), з відповідним клопотанням до Верховної Ради звернулася Львівська обласна рада. Рідне село поета і письменника Нагуєвичі було перейменовано в село Івана Франка Указом Президії Верховної Ради Української РСР 25 червня 1951 року. Ю. Ключковський повідомив, що в 1991 році 74.4 відс. мешканців цього села проголосували на місцевому референдумі за повернення йому історичної назви. Протягом цих років Дрогобицька районна та Львівська обласна ради неодноразово зверталися до Верховної Ради України з проханням перейменувати цей населений пункт. *(„Кореспондент“)*

Українським театрам бракує акторів

ДОНЕЦЬК. — У мільйонному Донецьку всього два репертуарні театри. А на п’ять репертуарних театрів, що працюють у реґіоні, немає жодного навчального закладу, що готував би акторів. Директор Макіївського театру юного глядача Владислав Слухаєнко каже, що донецькі театри відчувають постійний брак не лише акторських, але і технічних кадрів. Заступник начальника управління культури Донецької обласної державної адміністрації Надія Іжболдіна розповідає, що готується відкриття театрального відділення на базі Маріюпольського музичного училища, хоча покищо це тільки проєкт. *(Радіо „Свобода“)*

Д. Кремер: „Візита Дж. Байдена до Києва – добрий сиґнал"

ПРАГА. – Згідно з повідомленням Білого Дому, 20-24 липня Грузію і Україну відвідає віце-президент США Джозеф Байден. Оскільки цю візиту міжнародні спостерігачі пов'язують з перспективами українсько-американського співробітництва в умовах проголошеного Державним департаментом США „перезавантаження" взаємин Вашінґтону з Москвою, то чи не слід поїздку Дж. Байдена розуміти як намагання адміністрації Президента Барака Обами догодити Росії і разом з тим не прийняти її претензій на якийсь „особливий" вплив у пострадянському просторі? Ось що розповів про це в розмові з кореспондентом Радіо „Свобода" Дейвид Кремер, колишній куратор України у Державному департаменті США, а нині експерт Німецького фонду Маршала.

– Відомо, що Ви закликали Президента США Барака Обаму відвідати Україну по дорозі до Москви. Чи оголошена візита до Києва віце-президента Джозефа Байдена у другій половині липня буде достатнім сиґналом для підтримки України?

– Звісно, візита в Україну Президента Обами була б найкращим варіянтом. Але те, що віце-президент поїде з окремою візитою, не пов'язаною з поїздкою до Москви, також є добрим сигналом. Це правильне рішення, і важливо, що про нього оголосили ще до того, як Президент Обама поїде до Москви. Тому я вітаю таке рішення Білого Дому.

– Нещодавно Ви написали про те, що Україна хитається між російським впливом і невизначеними обіцянками Заходу про допомогу, і що за цих обставин Вашінґтон мав би зробити рішучі кроки, щоб підтримати Україну. Які саме рішучі кроки Ви маєте на увазі?

– Відповідальність за зміцнення України лежить передовсім на провідниках цієї країни. Я сподіваюся, що вони усвідомлять важливість об'єднання зусиль для того, щоб протидіяти економічній кризі, дати раду енерґетичному конфліктові з Росією, зосередитися на необхідних реформах. Я думаю, що для США, для Европейського союзу, важливо наголосити на своїй підтримці України, готовності надати допомогу в політичній та економічній площині і продемонструвати, що західня політика буде зосереджена не лише на Росії, але також значною мірою на Україні.

– В експертних колах припускають, що чим тепліші взаємини між Москвою і Вашінґтоном, тим менше значення Україна має для США. Чи адміністрації Президента Обами вдається зробити виняток?

– Було присвячено багато уваги політиці стосовно Росії. І це зрозуміло, адже в грудні закінчується термін дії Договору про скорочення стратегічних наступальних озброєнь, а США зацікавлені в новій угоді. Багато хто чекав сиґналу, що „перезавантаження" взаємин з Росією не буде відбуватися ціною міцніших взаємин з Україною, і я гадаю, що відповіддю Білого Дому якраз стало повідомлення про візиту віце-президента США до Києва. Вона свідчить про високий рівень уваги, і я думаю, що це позитивний сиґнал.

– Оглядачі очікують, що новий президент України буде більше орієнтуватися на Москву. Як це враховують у Вашінґтоні?

– Я не думаю, що президентська кампанія в Україні має бути зосереджена на фальшивому виборі між Росією і Заходом. Це штучний вибір. США зацікавлені в тому, щоб Україна мала міцні взаємини з Росією. Ми також хочемо, щоб поглиблювалися взаємини України з евроатлантичними структурами. На наш погляд, Україна це може робити одночасно.

Мар'яна Драч,
Радіо „Свобода"

Відзначили День Конституції України

НЮ-ЙОРК. – В Постійному представництві України при ООН 29 червня відбулось прийняття з нагоди Дня Конституції України, на яке були запрошені представники громадських організацій закордонного українства.

Вечір відкрив промовою Постійний представник України при ООН Посол Юрій Сергеєв. Промовляла також президент Американської асоціяції кримських татар Айла Баккалі. На скрипці грала Інесса Дейкало, співав Народний художник України Михайло Туровський.

Л. Хм.

Посол Юрій Сергеєв (в центрі) і гості з Американської асоціяції кримських татар Алі Чабук (зліва) та Айла Баккалі.

Гості Постійного представництва України при ООН на святі Дня Конституції України. Фото: Левко Хмельковський

К. Ющенко...

(Закінчення зі стор. 1)

них осіб, які не належать до Католицької Церкви. Ця нагороду встановив у 1888 році Папа Лев XIII. На золотому хресті зображені Апостоли Петро і Павло, стрічка відтворює папські кольори.

Церемонію відкрив віце-консул України в Ню-Йорку Андрій Шевирдін. У ній взяли участь Генеральний консул України в Ню-Йорку Посол Микола Кириченко з дружиною Оленою, Постійний представник України в ООН Посол Юрій Сергеєв з дружиною Наталею, дипломати, представники української громади.

Гостей вітав Посол України в США Олег Шамшур, який розповів про велику і плідну діяльність К. Ющенко на ниві благодійности. Нагороди вручив Монсиньйор Джордж Еплеярд, який у промові повідомив про високу оцінку у Ватикані доброчинної діяльности К. Ющенко. Дружина Президента розповіла про активну участь української громадськости у добродійних проєктах і висловила надію на щедру підтримку цих проєктів з боку закордонного українства.

Після офіційної частини довго тривало дружнє спілкування присутніх з шановною гостею з України.

* * *

Генеральний консул України в Ню-Йорку Посол Микола Кириченко у зв'язку з закінченням службового відрядження до Ню-Йорку 30 червня ві-

Учасники церемонії нагородження Катерини Ющенко (зліва): голова Всеамериканського об'єднання „Нова українська хвиля" Мирослава Роздольська, Монсиньйор Джордж Еплеярд, дружина Президента України Катерина Ющенко, голова Наукового Товариства ім. Шевченка д-р Орест Попович, президент Українського Народного Союзу Стефан Качарай, голова Організації оборони чотирьох свобід в Україні Михайло Козюпа і його дружина Анна, Світлана Махно.
Фото: Левко Хмельковський

АМЕРИКА І СВІТ

Швеція перебрала головування в ЕС

СТОКГОЛЬМ, Швеція. — 1 липня Швеція перебрала головування в Европейському союзі (ЕС) та закликала ЕС стати провідником у боротьбі з кліматичними змінами, незважаючи на економічну кризу. Шведський прем’єр-міністер Фредерік Райнфельдт сказав, що країни ЕС повинні досягти спільної позиції у цьому питанні до осени, що стане гарним сиґналом напередодні великої міжнародної конференції з питань кліматичних змін, яка відбудеться у грудні у Копенгаґені. Ф. Райнфельдт також намагатиметься дати раду з низкою важливих питань для організації, серед яких – фінансові реґуляції, доля Лісабонської угоди після невдалого референдуму в Ірляндії та вступ нових членів. Гаслом шведського головування є „берімось за виклики“ і Ф. Райнфельдт намагатиметься переконати усі 27 країн-членів ЕС промовляти в один голос щодо змін клімату, аби змусити США та інших великих забруднювачів, таких, як Китай, погодитись у грудні на суттєве зменшення викидів парникових газів. Ф. Райнфельдт сказав, що Швеція може стати гарним прикладом. Її економіка зросла на 50 відс. за два останні десятиліття, в той час, як в країні запровадили найвищий у світі екологічний податок на енерґоресурси для промисловости, приватних помешкань та транспорту. Але збільшувати податки в часи кризи – не надто популярний крок. Залишити двері відчиненими для нових членів також стає все важче. Всіх трьох кандидатів блькують їхні сусіди – країни ЕС, з якими в них двосторонні конфлікти – Туреччину блькує Кіпр, Хорватію – Словенія, а Македонію – Греція. *(Бі-Бі-Сі)*

Вояки США покидають Ірак

БАҐДАД, Ірак. — 30 червня збіг крайній термін, до якого американські війська в Іраку мали передати контролю над іракськими містами силам безпеки тієї країни. Прем’єр-міністер Іраку Нурі аль-Малікі проголосив цей день Днем національного суверенітету, який відтепер буде державним святом. У Баґдаді святкування супроводжувалися феєрверками. Вояки США і далі залишатимуться в Іраку до повного виведення з тієї країни 2011 року. І іракці, і американці назвали це великим моментом і важливою віхою. Віднині роля американських військових у населених пунктах буде обмежена навчанням і акціями підтримки з боку невеликих формувань. Решту вояків виведено за межі міст, а контролю безпеки передано в руки самих іракців. Ще 2007 року складалося враження, що Ірак постав перед загрозою громадянської війни і розпаду. Депутат іракського парламенту і радник прем’єр-міністра Гайдар аль-Обаді каже, що відтоді багато змінилося: „Ми почали з нуля, наших збройних сил і апарату безпеки не існувало. Три роки тому в нас справді була громадянська війна. Але ми з цим впоралися і тепер здатні власними руками контролювати ситуацію з безпекою“. Якщо в іракських вояків виникнуть проблеми, вони зможуть викликати на допомогу американців. З наближенням крайнього терміну в країні поширилася хвиля бомбових нападів. Але іракські урядовці впевнені, що впораються власними силами. *(Бі-Бі-Сі)*

У Гондурасі призначено нового президента

ТЕҐУСІҐАЛЬПА, Гондурас. — У Гондурасі 28 червня військові здійснили державний переворот. Конґрес у Гондурасі 29 червня призначив свого „спікера“ Роберта Мічелеті виконуючим обов’язки президента — після того, як раніше вояки заарештували президента Мануеля Селая та видворили з країни. Р. Мечелеті сказав, що президента М. Селая усунули з посади згідно з конституцією, і що вибори, як і заплановано, відбудуться у листопаді. Він запровадив комендантську годину по всій країні на вечори 28 і 29 червня. Р. Мічелеті присягнув працювати задля захисту інтересів гондураського народу. Промовляючи з Коста Ріки, президент М. Селая сказав, що він став жертвою заколоту. Він сказав, що його силоміць видворили з країни. Його заарештували незадовго до відкриття дільниць на конституційному референдумі, який він наказав провести, але його визнали незаконним. У Гондурасі до ранку припинили мовлення головні канали телебачення. Військові в столиці зосередилися біля президентської резиденції і основних адміністративних будівель. 28 червня в центральноамериканській країні за ініціятивою президента повинен був відбутися референдум про можливість конституційної реформи. Опозиція заявила про його „незаконність“, а військові відмовилися забезпечувати голосування. *(Бі, Бі, Сі, „Майдан“)*

У Римі знайдені останки апостола Павла

РИМ,. — У Римі, під Базилікою св. Павла, знайдені останки апостола Павла. Уперше в історії до його саркофагу був введений зонд, який дозволив зробити дослідження його вмісту. Про важливу для всіх християн подію повідомив 29 червня „з глибоким хвилюванням“ Папа Бенедикт XVI. У саркофазі були знайдені фраґменти кісток, пурпурна льняна тканина з золотими пластинками, ладан та блакитна тканина. Це підтверджує релігійну традицію 2000-літньої давности, підкреслив понтифік, і не залишається сумнівів у тому, що останки належать апостолові. За словами Папи Бенедикта XVI, вчені, які не знали про походження кісток, зробили проби на їхню давність з використанням вуглецю-14. Вони дійшли висновку, що кістки належать людині, яка жила у I-II ст. Таким чином, рік відзначення 2000-ліття від народження Апостола Павла не міг закінчитися більш достойно. Згідно з „Діяннями апостолів“, св. Павло був схоплений за звинуваченням юдеїв наприкінці 50-их років в Єрусалимі, куди він приїхав святкувати Трійцю разом з місцевими християнами. Він мав римське громадянство і тому попросив, щоб його судили у Римі. Туди він прибув у 60-62 році після років домашнього арешту та складної морської подорожі. Вірогідно, там апостол був звільнений, а потім знову заарештований. Згідно з тодішнім римським правом, його стратили, відсікши голову 66 або 67 року поблизу вулиці Лаврентіна. Похований апостол на вулиці Остьєнсе, на місці поховання побудована Базиліка св. Павла. *(Укрінформ)*

В Арґентині опозиція перемогла на парляментських виборах

БУЕНОС-АЙРЕС, Арґентина. — В Арґентині опозиція 28 червня перемогла на парляментських виборах, в ході яких наполовину буде оновлена нижня палата депутатів Національного конґресу і на третину верхня – Сенат. На підставі попередніх вислідів вже можна говорити про зміну розкладу політичних сил перед президентськими виборами, які відбудуться у 2011 році. Правлячий пероністський блькок „Фронт за перемогу“ втрачає парляментську більшість. У той же час опозиційна коаліція „Союз-ПРО“, яка об’єднує консервативну партію „Республіканська пропозиція“ (ПРО) і різні сектори дисидентського перонізму, набирає вагу. Головна битва за голоси виборців точилася в найбільшій провінції Буенос-Айрес, де проживає 38 відс. населення країни. Список кандидатів від правлячого пероністського блькоку „Фронт за перемогу“ тут очолив колишній президент Арґентини і чоловік нинішньої глави держави Нестор Киршнер (2003-2007). Згідно з попередніми вислідами, після перевірки 50 відс. бюлетенів, поки екс-президент набирає 32 відс. голосів, поступаючись своєму головному суперникові підприємцеві і мільйонерові Франциско де Нарваєсу. Він представляє опозиційну коаліцію „Союз-ПРО“. *(Укрінформ)*

Бернарда Мейдофа засуджено до 150 років ув’язнення

НЮ-ЙОРК. — Засновник найбільшої за всю історію США фінансової піраміди Бернард Мейдоф засуджений до 150 років позбавлення волі. Відповідний вирок 29 червня виніс окружний суд Ню-Йорку. Адвокати Б. Мейдофа просили у судді щонайбільше 13 років ув’язнення, пояснюючи своє прохання тим, що Б. Мейдофу вже 71 рік. З 1960-их років компанія Б. Мейдофа виплачувала вкладникам неймовірно високі відсотки і, як виявилося, їх вона брала з грошей все нових і нових вкладників, які приносили чималі суми в компанію. Тепер же, з крахом цієї піраміди, чимало американців залишилися без фінансового майбутнього. Серед тих, хто все життя вкладав гроші в компанію Б. Мейдофа і в висліді залишився з порожніми кишенями, опинилися Ричард та Синтія Фрідмани. Втім, їм вирок у справі Б. Мейдофа полегшення не приніс. Родина Фрідманів, починаючи ще з батьків Ричарда, десятиліттями вкладала гроші через компанію Б. Мейдофа. Вони втратили всі свої заощадження, коли у грудні минулого року фінансова піраміда Б. Мейдофа на загальну суму у понад 65 млрд. дол. впала. Р. та С. Фрідмани вважають, що Б. Мейдоф заслуговує на довічне ув’язнення, оскільки зруйнував їхні пляни на майбутнє та життя тисяч інших пересічних американців. *(„Голос Америки“)*

Помер Майкл Джексон

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. — Американський співак, „король поп-музики“ Майкл Джексон помер 26 червня у віці 50 років. Слідчі працювали усю ніч у будинку М. Джексона, щоб з’ясувати обставини та причини смерти. Новину оприлюднив брат М. Джексона – Джермейн Джексон. Останні місяці М. Джексон працював у виснажливому графіку, проводячи репетиції перед заплянованою ґрандіозною концертною турою. В одному зі своїх останніх інтерв’ю він говорив, що ця серія з 50-ти концертів, яка мала розпочатися у липні в Лондоні, буде останньою у його кар’єрі. Кілька місяців тому М. Джексон пройшов медичне обстеження, яке не виявило проблем зі здоров’ям. М. Джексон почав співати на сцені ще у 1960-их роках. Він був сьомою з дев’яти дітей у сім’ї Джо і Кетрин Джексонів з бідного промислового міста Ґері, в штаті Індіяна. Його батько, який працював на металурґійному заводі і у вільний час грав на гітарі – створив першу в Америці хлопчачу групу „Джексон Файв“, де Майкл був солістом. У 10 років Майкл став американською зіркою. А в 11 років його пісня стала першою в американському музичному гіт-параді. Після того, як у 1984 році М. Джексон залишив сімейну групу і розпочав сольні виступи, його кар’єра стрімко розвивалася, як і розвивалися скандали навколо його особи. М. Джексон постійно змінював свою зовнішність. Він одружився, а потім розлучився з Лізою-Марі Преслі. Згодом він женився на своїй медсестрі, яка народила йому двох дітей. У 2005 М. Джексона звинуватили у розтлінні малолітніх дітей. Але, незважаючи на його ексцентричну поведінку, ніхто не може заперечити унікальний талант М. Джексона. Його альбом „Трилер“ продався найбільшим накладом у світі – 50 млн. копій, а його ім’я стало одним з найвідоміших у світі. *(„Голос Америки“)*

Росія і США домовились про співпрацю у військовій галузі

МОСКВА. — Американські та російські військові домовились про співпрацю у військовій галузі. Відповідний договір сторони підпишуть під час візити Президента США Барака Обами до Москви 6-8 липня. 26 червня в Москві відбулась зустріч між військовими обох країн. Сторони обговорили головні питання співпраці у цьому році. Учасники зустрічі зазначили, що переговори проходили в атмосфері відкритости і готовности співпрацювати. На сьогодні головною перепоною у стосунках між країнами залишається система протиракетної оборони США у Европі. (*„Голос Америки“*)

НА ТЕМИ ДНЯ

В. Ющенко: „Убивство В. Олійника – приклад бандитизму і корупції"

Левко Хмельковський

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Президент України Віктор Ющенко 26 червня провів зустріч із головою Служби безпеки України (СБУ) Валентином Наливайченком, заступником Генерального прокурора України Віктором Кудрявцевим та першим заступником міністра внутрішніх справ (МВС) Михайлом Клюєвим з приводу розслідування вбивства мешканця Голованівського району Кіровоградської области Валерія Олійника.

Президент висловив глибоке занепокоєння відсутністю результатів розслідування вбивства В. Олійника. Він назвав бездарними дії правоохоронних органів у цій справі і наголосив, що розслідування злочину, у скоєнні якого підозрюють народного депутата України з фракції Блъоку Юлії Тимошенко (БЮТ) Віктора Лозинського, а також прокурора Голованівського району Є. Горбенка та начальника райвідділу міліції Михайла Ковальського, є для нього принциповою справою. Президент доручив Генеральній прокуратурі негайно створити оперативно-слідчу групу, до складу якої б увійшли працівники центрального апарату Генеральної прокуратури і МВС.

В. Ющенко попросив Генерального прокурора звільнити із займаної посади прокурорів Кіровоградської області та Голованівського району, а керівництво МВС звільнити із займаної посади начальника Кіровоградського обласного управління і керівника районного відділу МВС та здійснити відповідні службові розслідування.

Окремо Президент доручив вивчити питання про набуття статусу мисливських угідь, як у конкретному випадку з Голованівського району Кіровоградської области, так і в цілому по Україні. „На моє глибоке переконання, уроки, які треба зробити з цієї ситуації, повинні базуватися на тому, що вбивство Валерія Олійника – це приклад того, як партійна модель формування влади, як партійний принцип формування правоохоронних органів приводить до того, що ми маємо унікальні витоки бандитизму, злочинности і корупції в цих органах, – сказав Президент на зустрічі. – Доки партійці будуть призначатися прокурорами чи міністрами, доки партієць у статусі народного депутата матиме за законом депутатську недоторканість, ми корупцію ніколи не подолаємо", – заявив він.

„Я звертаюся до суспільства. Скільки треба, щоб ще загинуло людей від рук злочинців у владі, щоб ми зформували громадську нетерпимість щодо існування депутатської недоторканости? Я шукаю підтримки в цьому питанні і сподіваюся на голос людей", – сказав Президент.

25 червня 55-річного В. Олійника, який загинув під час випадку за участи народного депутата від БЮТ В. Лозинського поховали, але без однієї ноги. Заступник Генерального прокурора України Ренат Кузьмін 26 червня пояснив, що частина ноги В. Олійника зараз знаходиться на експертизі.

В. Олійник жив у селі Ґрушка разом з матір'ю. За словами місцевого священика, він був „дивакуватим, але добрим". Ніхто з місцевих його не боявся, відзначив священик. В. Олійник щодня їздив на велосипеді навколишніми селами, підбирав пляшки, старі чоботи тощо. Все це складав удома й акуратно підписував. У день загибелі в В. Олійника вкрали велосипед, і йому довелося повертатися додому пішки.

У свідоцтві про його смерть, виданим Кіровоградським обласним бюро судово-медичної експертизи, сказано: „Численні вогнепальні поранення нижніх кінцівок з використанням не уточненої вогнепальної зброї з метою нанесення ушкоджень, гостра крововтрата". Уповноважена із захисту прав людини Ніна Карпачова уточнила, що В. Олійник також мав переломи ребер і ноги. Його було доставлено абсолютно роздягненим на судово-медичну експертизу з наслідками слідів від наручників.

Народний депутат В. Лозинський на прес-конференції у Кіровограді представив своєю версію подій, які призвели до смерти селянина. 16 червня він запросив прокурора Голованівського району Є. Горбенка і начальника міліції М. Ковальського, щоб разом проїхати по території району.

„Проїхали лісовий масив і зупинилися, тому що там є база відгодівлі звірів, після чого виїхали в напрямку Голованівська, – розповів депутат. – Виїхали на поле, і побачили чоловіка, який викликав підозру своєю поведінкою. Він постійно озирався, був трішечки збуджений.

Я вирішив запитати, що це за людина і чим він тут займається. Зупинив автомобіль, вийшов і запитав: „Ти хто?". Чоловік вихопив пістолет, направив у наш бік і зробив постріл. Для нас всіх це було абсолютною несподіванкою. Я попросив начальника районного відділу міліції викликати оперативно-слідчу групу, а сам із прокурором, сівши в машину, почали переслідувати незнайомця. Наздогнавши його, ми зупинилися, вискочили з авта і вжили заходів до його затримання".

Акція затримання В. Олійника, за версією В. Лозинського, закінчилася доставленням його до лікарні. На місце події приїхали його головний лікар, медична сестра і водій. „Була надана медична допомога: зроблений йому укол, накладена шина на ногу, нога в нього була трішечки неприродно викручена, і він був погружений у карету „швидкої допомоги" і відправлений у районний центр", – розповідає В. Лозинський.

Односельці В. Олійника називають інцидент „полюванням на живу людину".

„Того вечора Валерій пішов у сусіднє село. При собі в нього нічого не було, окрім куртки. Про його смерть я довідалася наступного дня, – розповіла 81-річна

(Закінчення на стор. 16)

КОЛОНКА КОМЕНТАТОРА

Унікальний шанс України

Петро Часто

1. „Занепад Заходу" як філософія

Якби так хтось раптом спитав моєї поради, чиї публікації в Україні варті уважнішого прочитання, мабуть, серед перших трьох-чотирьох авторів я, не задумуючись, назвав би професора Київського Національного університету ім. Тараса Шевченка, віце-президента Академії наук вищої школи України Петра Масляка. Вузька ділянка його зацікавлень – економічна та соціяльна географія, але у газетних і журнальних виступах цей учений, спонуканий великою любов'ю до України й почуттям відповідальности за її майбутнє, переступає академічні межі, сміливо висловлюючись з приводу найгостріших проблем сучасного українського суспільства – політичних, економічних, культурних, духовних. Ще однією важливою перевагою публіциста є цілковита доступність його текстів, відсутність у них найменшого снобізму, менторства, самолюбування і вивищення над читачем.

Особливо варто читати його статті на ті теми, в яких наукова ерудиція академіка мовби пройнята промінням його особистих принципів та переконань, особистої віри, нерідко підносячись до висновків, що межують з пророцтвами. Це зокрема стосується природної для географа „ґльобалізаційної" тематики, його міркувань і небезпідставних висновків щодо визначальних процесів в сьогоднішньому людстві, щодо самого нашого часу, в якому ці процеси вже не просто прискорюються, а мовби втягаються в нестримний вихор, тому виникає враження, що на тенденції XXI ст. ні окрема людина, ні окремий народ не мають ніякої ради.

Але ж враження, навіть у випадку авторитетного вченого, – річ дуже індивідуальна, суб'єктивна... Й коли академік П. Масляк оприлюднює в „Українській правді" (1 червня) статтю „Кінець Західньої цивілізації", то читачеві мимоволі стає ніяково за маститого автора і цю його банальну, щоб не сказати гірше, тезу.

Справді, ледве чи якесь інше культурологічне кліше мало стільки ремінісценцій, в тому числі – й дуже талановитих, майже доказових, як це „за упокій" по західньоевропейській культурі – починаючи від „Занепаду Европи" Освальда Шпенґлера, а мабуть, ще й раніше, від Фрідріха Ніцше з його патетичним „Бог помер!", і до наших часів, до Патріка Б'юкенена, автора такого ж категоричного дослідження „Загибель Заходу".

Концепція культури, запропонована О. Шпенґлером відразу після Першої світової війни, в атмосфері всеевропейської зневіри і розпачу, глибоко вразила тодішні інтелектуальні кола Европи – ідеєю циклічної зміни культур, кожна з яких сама по собі народжується, доходить до розквіту і, вичерпавши усі свої можливості, відмирає, точніше – з культури, пройнятої високим метафізично-релігійним духом, перетворюється в утилітарно-безкрилу цивілізацію.

Можливо тому, що німці – це нація, особливо чутлива навіть до найнепомітніших ознак наступу хаосу на космос, на людську душу з її прагненням до впорядкованости і ясности, але саме вони найбільше збагатили песимістичну шпенґлерівську лінію в осмисленні історичного процесу. Тут маємо довгу низку імен: Ґеорґ Зіммель (згідно з його розумінням, життя безперервно породжує нові культурні форми, але коли вони костеніють і стають гальмом дальшого розвитку, відкидає їх, замінює новими формами, приреченими пережити таку ж долю); Теодор Лессінґ (висловив і обґрунтував протест проти індивідуалізації европейського соціяльного буття, в якому міжлюдські взаємини неминуче пов'язуються з заздрістю, лицемірством, прагненням до так званого „життєвого успіху", до зиску і, отже, до насильства одних над іншими; західньому світорозумінню і світовідчуванню протиставив східній світогляд, зокрема буддійський, який нібито здатний оновити ветху европейську культуру, примирити людину з природою і собою самою); Альфред Вебер (пропаґував пріоритет духовних первнів над зовнішніми силами: дух, а не що інше, має визначати напрям розвитку, але це може статися лише тоді, як европейці свою схильність до зовнішньої експансії спрямують всередину самих себе, перетворять у внутрішню якість); Макс Вебер, старший брат А. Вебера, (не вірив, посилаючись на Лева Толстого, що інтелектуалізація і раціоналізація европейських суспільств означає поглиблення знань про життя); Карл Ясперс (ось його екзистенціяльне світовідчуття: „Все стало неспроможним; нема нічого що не викликало б сумніву, ніщо автентичне не підтверджується; існує тільки безперервний вир взаємного ошуканства, самоошуканства засобом ідеологій"); Едмунд Ґуссерль (головну причину розпаду традиційної европейської культури вбачав у „спотворенні природи філософії", яка віддала себе на службу матеріялізмові та натуралізмові і забула найголовніше питання – про сенс життя і гідність людського існування); Альберт Швейцер (остерігав, що Европа все більше втрачає світогляд, а це неминуче потягне за собою втрату культури); Карл Мангейм (писав про дві найбільші небезпеки в розвитку суспільства – що моральні сили і осягнення так званого проґресу відстають від розвитку техніки, друга диспропорція виникає від того, що в жодному більш-менш складному суспільстві мудрість і моральність, потрібні для розв'язання життєвих проблем, не виявляються в усіх соціяльних групах і прошарках рівномірно); Романо Ґвардіні (не втрачаючи оптимізму, стверджував кінець Нового часу – в тому розумінні, що настає епоха „масової людини" і слово „особистість" може зовсім вийти з ужитку, але це не означає зникнення особи, отже, людина, попри зовнішні обмеження, повинна зберігати своє неповторне обличчя, бо таким воно залишається перед Богом).

Певна річ, кризу культури не менш гостро відчували й мислите-

(Закінчення на стор. 19)

4 липня – символ народної перемоги

4 липня – День незалежности США, який вважається днем становлення Сполучених Штатів Америки як вільної та незалежної країни. Свято нагадує про те, що 4 липня 1776 року була підписана Декларація незалежности США, згідно з якою було проголошено, що 13 колоній у Північній Америці (Масачусетс, Ню-Гемшир, Конектикат, Ровд-Айленд, Ню-Йорк, Ню-Джерзі, Пенсильванія, Делавер, Меріленд, Вірджинія, Північна і Південна Керолайни і Джорджія) стали вільними та незалежними державами і що всі політичні зв'язки між ними та Великою Британією анулюються. Автором декларації був Томас Джеферсон (1743-1826), один з найвидатніших політичних діячів Америки того часу. Згідно з Конституцією, написаною Конституційними зборами 1787 року, було створено національний уряд. Герой революції Джордж Вашинґтон, обраний на посаду Президента, започаткував багато державних закладів, включаючи кабінет, монетний двір і перший банк США.

Щороку 4 липня по всій країні влаштовують патріотичні паради, концерти і фаєрверки, вивішують американські прапори. У святкуванні за традицією беруть участь українські громади.

Це свято відзначають також в Україні. „Ми щиро пишаємося поступом, досягнутим у відносинах між Україною та США з часів здобуття нашою державою незалежності. За останні 17 років було закладено міцну основу двосторонніх українсько-американських взаємин", – писав Президент України Віктор Ющенко у вітанні Президентові США Баракові Обамі в день його інавґурації.

Уряд США в цілому прихильно ставиться до молодої незалежної держави України. Одним з перших публічних документів, який окреслив основні позиції США щодо України, стала у 1996 році Резолюція ч. 120 „На підтримку незалежности України". Документ, прийнятий Палатою представників та Сенатом Конґресу США, докладно окреслив пріоритети американської адміністрації. У документі зазначалася необхідність проведення реформ і протидії появі організації, яка могла б сприяти новому об'єднанню держав колишнього СРСР. Тим самим цей документ недвозначно вказав на неприпустимість об'єднання Росії з Україною, водночас задавши вектор американській політиці щодо Києва на роки вперед.

Практично відразу після приходу до влади у 2004 році Віктора Ющенка з'явився меморандум про зобов'язання України з прискореного вступу до НАТО. У 2007 році Палата представників Конґресу США прийняла резолюцію, у якій зазначалася необхідність вступу України до НАТО, а американський уряд мав намір сприяти цьому. На це ж спрямована Хартія про стратегічне партнерство між США та Україною, підписана 19 грудня 2008 року, яка передбачає тісну співпрацю з Америкою з питань енерґетики.

Сьогодні можна говорити про те, що США здійснили частину намічених цілей – розширили свою присутність в Україні та водночас послабили позиції Росії у цій стратегічно важливій країні пострадянського простору. Очікується, що наступність політики США щодо України збережеться. Політологи вважають, що, враховуючи складний характер російсько-українських відносин та наближення президентських виборів, програма Президента США Барака Обами щодо України буде спрямована на усунення перешкод, які не дають змоги українському керівництву зробити черговий крок у бік Заходу. Ознакою цього є і запланована на липень візита в Україну віце-президента США Джо Байдена.

День незалежности США стає для України символом демократичних змін, яких можна досягти шляхом об'єднання народу довкола єдиної ідеї, як це сталося у США в 1776 році.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЛИПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Повстання Другого українського полку ім. Павла Полуботка

У ніч з 4 на 5 липня 1917 року в Києві сталося повстання Другого українського полку ім. Павла Полуботка. Напередодні, 3 липня, Центральна Рада ухвалила II Універсал, що означав відчутну здачу позицій українським парляментом. Того ж самого дня на засіданні Малої Ради Симон Петлюра оголосив наказ головнокомандуючого про відіслання на фронт полку ім. Богдана Хмельницького.

Ввечорі 3 липня відбулося засідання представників українських військових частин, які перебували у Києві. Було зроблено востанню спробу запобігти повстанню шляхом компромісного порозуміння і вироблення спільної плятформи між урядом та представниками опозиційно настроєних військових частин.

Увечорі 3 липня на Златоустівській улиці, в помешканні початкової школи, відбулось засідання, на яке прибули представники полуботківського полку, старшини Богданівського полку на чолі з командиром, представники інших військових частин Києва.

Полуботківці нарікали на Центральну Раду та на Генеральний Комітет за їх недбальство до полку й домагалися, щоб було запрошено на засідання голову й членів Ради та Генерального Комітету. Їхнє бажання задовольнили: на засідання прибули голова Генерального Комітету С. Петлюра, а також Володимир Винниченко.

Промовці звинувачували Генеральний Комітет та Центральну Раду в байдужому ставленні до полуботківців, яких голих і босих хотіли вислати на фронт. На свої домагання полуботківці не отримали відповіді.

Щоб спонукати полуботківців залишити Київ, урядовці домоглися прийняття Першим Українським полком ім. Богдана Хмельницького спеціяльної ухвали, в якій заявлялось, що полк „не вважає полуботківців за своїх братів, відмовляє їм всякої допомоги і радить негайно виконати наказ Центральної Ради".

Тієї ж ночі на засіданні полкового комітету полуботківців було розроблено плян захоплення головних установ в місті для того, щоб підтримати „новий український уряд".

Також полуботківці підготували маніфест зі зверненням до громадськости, який проголошував:

„Висунуте Російською революцією гасло самовизначення народів залишається лише на папері. Ми, українці-козаки, що зібрались в Києві, не хочемо мати свободи лише на папері або півсвободи. Після проголошення першого Універсалу (другого ми не визнаємо), ми приступаємо до заведення порядку на Україні. Для цього ми всіх росіян і ренеґатів, які гальмують роботу українців, скидаємо з їх постів силою, не рахуючись з російським урядом. Визнаючи Українську Центральну Раду за свій найвищий уряд, ми покищо виганяємо зрадників з України без її відома. Коли ми все опануємо силою, тоді цілком підпорядкуємось Українській Центральній Раді. Тоді вона повинна буде порядкувати як у Києві, так і на всій Україні як у своїй хаті".

Вночі полуботківці захопили зброю і кілька автомобілів, з'явились на Хрещатику і Олександрівській вулиці, захопили штаб міліції при Старокиївському районі, оточили приміщення Державного банку і казначейства, ряд державних установ.

Перший український полк ім. Богдана Хмельницького зосередився біля будинку Центральної Ради. Командир полку Юрій Капкан узяв на себе владу в Києві. Він вислав вояків-богданівців для зміни варт полуботківців. Це давало Центральній Раді можливість подальшого маневрування: за допомогою полку ім. Б. Хмельницького було припинено всякі непорядки у місті. Майже ніде полуботківці не чинили опору.

Для „наведення порядку", крім Першого українського запасного піхотного полку ім. Б. Хмельницького, були виділені школа прапорщиків, підготувальна командна школа, ґвардійський Кирасирський полк, запасний саперний батальйон та артилерійський підрозділ. Було також видано наказ про негайну здачу повсталими зброї.

Розпочалися масові арешти на вулицях міста. Надійшли повідомлення про перші збройні сутички, з'явилися поранені. Частину повсталих було заарештовано. Під головуванням Михайла Грушевського відбулося засідання Малої Ради, де було засуджено виступ полуботківців.

Полуботківці, залишаючи Київ, забрали з собою багато рушниць, патронів і кільканадцять кулеметів і, прийшовши в Грушки, окопалися там.

Зранку 6 липня до них на переговори прибули урядовці, щоб умовити їх скласти зброю та вирушити на фронт. Цієї мети досягнути не вдалось, але вояки вирішили надалі вести переговори з представниками влади і обрали для цього представництво. Делеґація мала прибути до Центральної Ради наступного дня.

Відбулось об'єднане засідання Ради об'єднаних громадських організацій, Ради робітничих і Ради військових депутатів, а також представників партій. Обговорювалось питання про заходи щодо остаточної ліквідації наслідків виступу полуботківців. Вирішено було створити при головнокомандуючому округом комітет у справі розв'язання всіх питань, пов'язаних з виступом полуботківців. Повстанці були роззброєні, частину з них було заарештовано та передано російським судовим властям.

Центральна Рада не лише не підтримала виступ самостійників, а зробила все від неї залежне, щоб придушити цей виступ. Після липневих подій у Києві чорносотенно-великодержавні елементи розгорнули відкритий наступ проти національно-визвольного руху, зокрема проти українства.

Л. Хм.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Запрошуємо влітку до Гантеру

Парафіяльна громада церкви св. Івана Хрестителя в Гантері доклала багато праці, щоб якнайкраще прийняти гостей в цьому мальовничому куточку, який нагадує українські Карпати.

У величавій церкві гуцульського стилю вже 47 років відбуваються Богослужіння в супроводі хорового співу, що створює незвичайне духовне враження. Церква разом з комплексом церковних будівель належить до пам'яток української культури, адже в їх будівництві брали участь видатні люди – інженер Іван Жуковський, архітектор Ярослав Паладій, будівельник Юрій Костів, мистець Петро Холодний мол., скульптор-різьбяр Михайло Черешньовський, д-р Іван Макаревич.

Від 5 липня до 6 вересня в Ґражді буде діяти 33-та парафіяльна виставка-продаж мистецьких творів українських мистців. Поряд з виставкою відкрита крамничка з різними українськими виробами. Протягом літнього сезону щонеділі діятиме буфет з великим вибором українських страв, які готують наші господині з допомогою парафіянок.

Запрошуємо на конкурс найкращого проєкту різдвяної картки, виконаної довільною технікою, чи фото, яке випромінювало б Різдвяний дух і красу нашої церкви. Всі проєкти мають бути в церковному комітеті до 15 червня 2010 року. Вони будуть виставлені під час мистецької виставки в Ґражді протягом липня і серпня 2010 року, а переможців проголошено під час Дня подяки. Найкращі твори будуть видрукувані до Різдва 2010 року.

Український мистецький центр (Music and Art Center of Greene County) теж відкриє свій 28-ий сезон. Цей осередок був заснований в 1983 році відомим українським композитором Ігорем Соневицьким. Тепер його очолює відомий піяніст Володимир Винницький. Щосуботи відбуватиметься цікава й різноманітна програма з участю відомих артистів в приміщенні Ґражди.

Тамара Цісельська,
Гантер, Ню-Йорк

Світ не без добрих людей

Багато наслухалась і начиталась про українського соловейка в Америці – співачку Квітку Цісик. І дуже мені захотілося почути її чарівний спів.

Прочитала, що випущено диск з її співом. Я написала листа до „Свободи", щоб читачі мені допомогли. Довго не було відповіді. Як раптом – несподіванка! Олекса Коновал з Фундації ім. Івана Багряного знайшов цей диск і надіслав мені. Радості не було меж. Слухали безліч разів усією сім'єю. Потім приходили односельці. Навіть з сусідніх сіл люди приходили, щоб почути чарівний голос Квітки Цісик.

Ледве наслухалися, аж знову прийшла несподіванка з Америки – Ерко надіслав ще один запис пісень Квітки Цісик. Дякуємо О. Коноваловi і Еркові за чудовий дарунок, доброту і чуйність.

Надійка Занько,
село Воскресенівка,
Харківська обл.

Багато перепон на нашому шляху

Громада української православної церкви св. Володимира Київського патріярхату (УПЦ КП) в селищі Рокитному перебуває на етапі свого становлення. Багато труднощів і перепон є на нашому шляху. У нашому районі – це перша громада УПЦ КП.

Просимо внести свою посильну пожертву на облаштування тимчасового храму і побудову майбутньої української духовної святині. Наш телефон: (011-380) 96-764-6824.

о. Андрій Гаврилюк,
с. Рокитне, Рівненська область

Добрі початки нового ансамблю

25 квітня мене запросили на виступ нового Українського танцювального ансамблю „Фантазія" в залі Української православної катедри св. Андрія у Вашінґтоні. Заснував ансамбль молодий професійний хореограф, танцюрист і здібний організатор Левко Івашко. На високому рівні були виконані гопак, коломийка, циганський танець, фантастичне танґо під мелодію пісні „Гуцулка Ксеня" і звуки оркестри „Фата Морґана".

Радує те, що молодих дівчат і хлопців з „четвертої хвилі" і народжених тут, в Америці, з'єднали українські танці.

Ці молоді люди працюють і вчаться, але знаходять час на проби і виступи. Серед них – моя внучка Наталя Льода, яка працює в Міжнародному республіканському інституті і буде вчитись далі.

Я мала надію зустріти більше українців мого віку і познайомитись з ними, але була щаслива побачити молодих людей, які заповнили залю. Там була молодь і неукраїнського походження, захоплена танцями і оркестрою.

Гостей привабила різноманітна українська кухня з смачними голубцями і варениками. Страви приготували під керівництвом Марти і Григорія Івашків. Забава тривала аж до ранку.

Євгенія Маланюк,
Маямі, Фльорида

Я відчував гордість за боксера Володимира Кличка

Залишалося 20 хвилин до півночі в літній суботній вечір 20 червня, коли багаторазовий чемпіон світу з боку в суперважкій вазі Володимир Кличко радісно підняв руки – перемога!

Суддя поєдинку зупинив бій після дев'ятого равнду – через пошкодження брови в узбецького спортсмена Руслана Чагаєва, а також через те, що той був дуже знесилений і ледве встав після перерви.

Це був двобій за престижний пас американського журналу „Ринґ маґазін", і переможець став незаперечним чемпіоном і володарем найбільшої колекції пасів чемпіонів світу за версіями IBO, WBO, IBF і (теоретично) став чемпіоном світу і за версією WBA. Три роки тому Р. Чагаєв виграв двобій проти росіянина Миколи Валуєва, але пас чемпіона був „поділений": чемпіоном залишився М. Валуєв, а Р. Чагаєв, який довго хворів, був названий „чемпіоном з перервою".

Але ми, любителі боксу, добре знаємо, що дійсних чемпіонів світу в боксі є лише два. Це брати Володимир і Віталій Клички. Історія світового боксу не має, крім братів Кличків, такого прецеденту, коли одночасно два брати стають чемпіонами світу з боксу в суперважкій вазі, та ще й володіють всіма чемпіонськими пасами за всіма версіями. І обидва вони – українці!

20 червня весь спортивний світ спостерігав разом з 61 тис. щасливців на Велтніс-арені (ще один рекорд) за цим двобоєм. Р. Чагаєв вийшов на цей бій в прекрасній спортивній формі, і до цього вечора нікому і ніколи не програвав. Його суперником місяць тому мав бути переможений вже ним раніше М. Валуєв. І хоч офіційною причиною відмови росіянина була нібито хвороба печінки у Р. Чагаєва (гепатит), але всі знають, що М. Валуєв не вийшов через те, що була велика ймовірність програти бій і втратити контролю над останнім чемпіонським пасом.

Трибуни закритого футбольного стадіону щиро вітали вихід узбецького бійця, нагородивши його гучними оплесками, бо більшість своїх поєдинків він провів в Німеччині і виступає з емблемою відомого боксерського клюбу „Універсум". А коли виходив на бій український спортсмен, заля вибухнула, наче вулкан, а вогневі спалахи додавали ефекту. Все це супроводжувалося гучною піснею.

Я відчував велику гордість, що я теж українець, та вдячність В. Кличкові за працю для України і світу, за талант і мужність, за богатирську силу, благородність і відданість своїй батьківщині, величезному внескові в розвиток світового спорту, гуманітарну щедрість і людяність. Все це з'єдналося в єдиному пориві привітання чемпіонові.

І почався двобій двох чемпіонів, що йшли до цього десятки років, невпинно, через щоденну важку працю, через успіхи й невдачі. Але з самого початку було видно, що український богатир значно вищий і сильніший, тому узбек мусів іти на зближення, щоб якось досягнути суперника. Р. Чагаєв намагався „проскочити" через зустрічні удари В. Кличка, але вдавалось це йому лише частково, бо більшість атак були зупинені нашим спортсменом ще в зародженні. У відповідь В. Кличко не лише захищався, але й успішно контратакував.

Перевага В, Кличка над непереможним Р. Чагаєвим була вражаючою. Все повільнішим ставав Р. Чагаєв, а В. Кличко збільшував темпо і у восьмому равнді після сильного його удару правицею в узбецького спортсмена тріснула шкіра над бровою.

Дев'ятий равнд був продовженням – нищівної сили удари українця досягли цілі, розсікаючи оборону суперника. Р. Чагаєв ледве дійшов до свого місця після закінчення равнду. Коли він повільно встав, щоб продовжити бій, суддя припинив поєдинок.

Після бою, на пресовій конференції, В. Кличко подякував Р. Чагаєву за безкомпромісність і сміливість, за те, що без страху вийшов на двобій, а суперників, що не вийшли битися, бо злякались, назвав „капітулянтами" з непрофесійними командами за плечима. Р. Чагаєв в свою чергу привітав В. Кличка з перемогою і сказав, що „В. Кличко – великий чемпіон", а він мусить зробити висновки і, врахувавши сьогоднішній досвід, повернутись до тренувань.

На моє запитання, коли будуть бої братів Кличків на американській землі, обидва брати пообіцяли, що незабаром. Що ж, будемо чекати і надіятись.

Василь Кавацюк,
Вайлдвуд, Ню-Джерзі

Шановні дописувачі!

З розширенням електронної пошти, всупереч очікуванням, праця редакторів „Свободи" ускладнилася через неуважне ставлення авторів деяких дописів до надісланих текстів.

Найчастіші недоречності, що трапляються у дописах:

- не вказано дату і місце події;
- перші імена згаданих у тексті осіб;
- немає прізвищ авторів;
- наводяться незрозумілі скорочення власних назв;
- не подаються адреси і числа телефонів авторів.

Особливо відчутним стало листування з авторами дописів з приводу світлин. У тексті дописів бракує підписів до світлин, не повідомляються автори фотографій, у підписах замість імен і прізвищ подаються визначення – „невідомий". Просимо звернути увагу на ту обставину, що назва світлини в комп'ютері повинна відповідати її назві в тексті допису.

Просимо не вживати до світлин назв типу „Фото-1", IMG, DSC або числових назв (1, 2, 3 і т. п.), тому що коли такі назви збігаються, комп'ютер автоматично знищує світлини, що надійшли раніше з такими ж назвами. Підписи до світлин просимо подавати українською мовою не в супровідних листах, а в дописах.

Редакція „Свободи"

У Вашінґтоні...

(Закінчення зі стор. 1)

новити монумент видатному українському культурному діячеві на землі Дистрикту Коламбія у вересні 1960 року.

Тоді у своїй заяві Д. Айзенгауер назвав Т. Шевченка людиною, яка не жаліла зусиль і власного життя у боротьбі за справу свободи та справедливости. Слова Великого Кобзаря, його послання не втратили своєї актуальности й сьогодні, зазначила представник американського зовнішньополітичного відомства.

К. Стюарт підкреслила, що з тих часів, коли закладався перший камінь монумента, багато чого змінилося, але дружні взаємини між українським та американським народом лише посилилися. „США залишаються відданими справі демократичної та квітучої України і підтримують її суверенність та національне самовизначення", — підсумувала вона.

На зібранні промовляла також Пола Добрянська, дочка покійного Лева Добрянського, який відіграв провідну ролю у встановленні пам'ятника Т. Шевченкові у Вашінґтоні.

П. Добрянська – колишній підсекретар демократії та ґльобальних справ Державного департаменту США. *(Укрінформ, Український тижневик)*

Віче біля пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні. Фото: Яро Бігун

Посол України О. Шамшур зустрівся з сенатором Ф. Лаутенберґом

Під час зустрічі (зліва): сенатор Френк Лаутенберґ, Уляна Мазуркевич, Посол Олег Шамшур. Фото: Михайло Паґан

ВАШІНҐТОН. – 21 травня Посол України Олег Шамшур зустрівся з сенатором від штату Ню-Джерзі Френком Лаутенберґом. Зустріч відбулася у вашінґтонському бюрі сенатора.

Посол О. Шамшур ознайомив сенатора з найновішими подіями в економічному та політичному житті України та закликав його й надалі підтримувати Україну.

Сенатор Ф. Лаутенберґ є давнім прихильником України, починаючи з підтримки українських політичних в'язнів в часи СРСР і до перевидання праці комісії Конґресу США в справі Голодомору в Україні.

Уляна Балух-Мазуркевич, голова Комітету захисту прав людини та колишній член урядової комісії США в справі Голодомору в Україні, подякувала сенаторові за його багаторічну підтримку України.

Уляна Балух-Мазуркевич

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Нелегке повернення скарбів України

Мозаїка XII ст. зі стіни собору, передана американським урядом до СРСР і не повернута в Україну. Перебуває в Державному Російському музеї в Петербурзі.

НЮАРК, Ню-Джерзі. – У парафіяльній залі Української католицької церкви св. Івана Хрестителя 19 червня відбулась зустріч громади з керівником Центру досліджень проблем повернення в Україну культурних цінностей Національної Академії Наук України, Заслуженим працівником культури України Сергієм Котом. Його запросив Комітет допомоги Україні (Приятелі Руху), який очолює д-р Роман Ричок.

С. Кот – автор понад 200 публікацій з історії української культури, експерт з питань розшуку і повернення в Україну культурних цінностей. Завдяки його наполегливому пошуку (разом з мистецтвознавцем Юрієм Коренюком) було розшукано і повернено в Україну частину архіву і меморіяльних речей Олександра Довженка, зокрема автопортрет кіномистця, який вважався втраченим, бібліотеки і архіву відомого українського архітектора і мистецтвознавця Олекси Повстенка. Провідним досягненням було повернення з Росії в Київ мозаїк і фресок Михайлівського Золотоверхого собору, створених у XII ст.

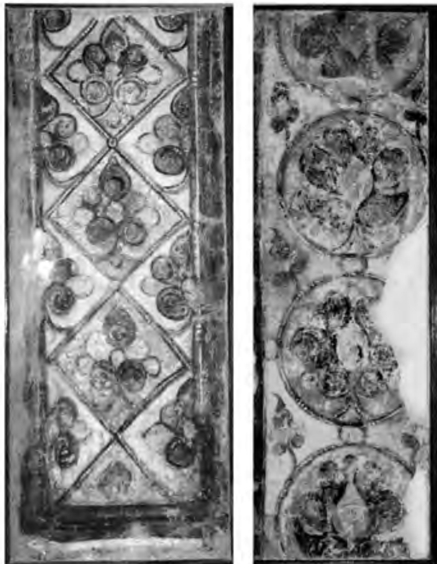
Гостя представив д-р Р. Ричок. Власне, драматична історія соборних скарбів стала головною темою розповіді С. Кота. Коли у 1934 році комуністична влада вирішила зруйнувати Михайлівський собор разом з іншими сакральними пам'ятками Києва, ученим вдалося домовитися про зняття мозаїк і фресок собору, а затримка з остаточним руйнуванням храму дозволила врятувати значне їх число. Але врятоване опинилося в музеях Росії, і тепер завдання полягало в тому, щоб виявити їх місцезнаходження, ідентифікувати скарби, знайти документацію, яка підтвердила б їх вивезення з України, а також домогтися повернення.

Це дуже складна і тривала праця, яка покищо увінчалася поверненням тільки 11 фресок. Учасники зустрічі побачили їх на прозірках, почули про нелегкий пошук експерта, який тепер у Вашінґтоні досліджує американські архіви, де виявляє документи про передання скарбів України до СРСР американською окупаційною владою в переможеній Німеччині.

Істотною перешкодою у цій праці є повна відсутність фінансування праці експертів з боку держави. У поверненні фресок значну ролю відіграла грошова допомога, яку надало шукачам Православне товариство ім. св. Андрія Первозваного. Тепер залишаються плекати надію на дальшу допомогу закордонного українства.

У обговоренні проблем повернення в Україну культурних цінностей брали участь д-р Тарас Гунчак, Божена Ольшанівська, Володимир Васьків та інші.

Л. Хм.

Фрески Михайлівського собору XII ст., повернуті американським урядом до СРСР, які з Берліну були забрані до Росії і дотепер переховуються в Новгороді.

Михайлівський Золотоверхий собор, споруджений великим князем київським Святополком Ізяславовичем у 1108-1113 роках. Зруйнований комуністичним режимом протягом 1934-1937 років, відбудований за незалежної України у 1996-2001 роках.

Забрана 1938 року на виставку до Москви і не повернута дотепер одна з найкращих мозаїк собору „Дмитро Солунський" XII ст.

Члени Комітету допомоги Україні (Приятелі Руху), учасники зустрічі в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя 19 червня (зліва): Олег Колодій, Марта Боровик, Ліда Крамарчук, Світлана і Роман Андрушкови, Сергій Кот, Роман Ричок, Євген і Аїда Федоренки, Михайло Герець. *Фото: Левко Хмельковський*

Шиферна плита з зображенням вершників XI ст. досі перебуває в Москві.

Винятковий медичний журнал „Лікарський вісник"

Часопис „Лікарський вісник" (Journal of the Ukrainian Medical Association of North America) вперше появився в травні 1954 року, через чотири роки після заснування Українського лікарського товариства Північної Америки (УЛТПА) в Ню-Йорку. Назва журналу була вибрана для вшанування одноіменного львівського журналу, який був скасований радянською владою в 1939 році. Початки первісного часопису сягали 1898 року та ранніх наукових видань Наукового товариства ім. Шевченка.

Перші кроки медичного журналу завжди нелегкі. Особливо вони складні у випадку товариства, яке складається переважно з недавніх імігрантів, котрі ще влаштовуються професійно в новому оточенні. Декому здавалося, що україномовний медичний журнал в Північній Америці – це „донкіхотство". Але часопис завдяки стійкій підтримці членства витримав усі випробовування і в 2004 році відзначив своє 50-ліття.

Зміст кожного числа був підрахований на те, щоб забезпечити доречність клінічних тем та охопити різноманітність поглядів дописувачів, щоб майже кожен читач міг знайти щось цікавого. Винятковим дописувачем був д-р Лев Л. Дмоховський (1909-1981), світової слави дослідник рака при Інституті пухлин лікарні М. Д. Андерсона в Гюстоні, Тексас. Він не лише дописував до вісника, а й входив до редакційної колеґії та доповідав про надбання в онкології на наукових засіданнях УЛТПА.

Понад 10 років тому, підсумовуючи діяльність журналу, д-р Мирослав Драґан підкреслив, що він був чи не першим між медичними журналами світу, коли звернув увагу на можливість шкідливих наслідків через уживання паперових хірургічних простирадел та силіконових імплянтатів грудей.

Відгуки читачів з України, до яких у ті часи усе ж потрапляли примірники видання, були прихильні, оскільки статті були україномовні і часто торкались тем, які в Україні було небезпечно порушувати. Дуже промовисті підрахунки щодо мовної політики в Україні під час холодної війни зробив д-р Павло Джуль. Він обчислив, що від кінця Другої світової війни аж до розпаду СРСР журнал опублікував більше медичної інформації українською мовою, ніж „Педіатрія, акушерство і гінекологія" – єдиний україномовний клінічний журнал, якому було дозволено існувати в Україні протягом того часу.

До великої міри стійкість і тривалість часопису можна завдячувати тому, що досі у ньому було тільки шість редакторів: Роман Осінчук (1954-1955, 1957-1961), Ярослав Воєвідка (1956-1957), Тома Лапичак (1962-1966), П. Джуль (1967-2003), Роман Воробець (2003-2006, 2007) і від 2008 року – Роксоляна Горбова (гість-редакторка спеціяльного видання, присвяченого проблемі ВІЛ/СНІД у 2002 році).

Кожний редактор завжди відчував зобов'язаність бути в прислузі своїм колегам в Україні, коли йдеться про справи медичної інформації, наукові видавничі традиції, питання з медичної англійської мови.

Так, завдяки д-рові П. Джулеві, як голові Американсько-української медичної фундації, було перекладано і видано низку американських медичних книг і підручників українською мовою. Д-р Р. Воробець працював над наданням медичним закладам в Україні доступу до електронної мережі, яка постачає повний зміст біомедичних журналів.

Теперішня редакторка д-р Р. Горбова, яка займає відповідальне становище як віце-президент Світової федерації українських медичних товариств, започаткувала і продовжує керувати програмою комп'ютеризованих медичних телеконференцій, так званих електронних клінічних обходів, які проводяться на академічному рівні між американськими й українськими лікарями з метою покращення медичної опіки в сільських і міських округах України.

Нарикінці ХХ ст. світ пережив ряд суспільних і політичних змін, які не обійшли і медицину. „Лікарський вісник" став майже суто клінічним журналом. Впроваджено програму перекладів клінічних статтей з передових американських журналів, залучено академіків з України до редакційної колеґії. У 1996 році УЛТПА започаткувало видання англомовного обіжника „UMANA News" під вмілим керівництвом д-ра Адріяна Баранецького.

У 1999 році д-р Роман Ґой, тодішній президент УЛТПА, з'ясував чітку візію дальшого оновлення вісника, яка передбачала засвоєння успішних стратегій західних медичних журналів, щоб піднести значимість вісника – як малого, але солідного журналу.

Обкладинка „Лікарського вісника", присвяченого 20-літтю Чорнобильської катастрофи.

Тепер „Лікарський вісник" забезпечений авторськими правами США, хоч друкується в Україні. Журнал має 20-30 тис. читачів. Обсяг тем постійно вдосконалюється, кольорові ілюстрації стали звичайним явищем. Вища атестаційна комісія при Раді міністрів України акредитувала „Лікарський вісник" для публікування наукових біомедичних дисертацій на отримання вищих академічних ступенів.

Особливо важливою подією було включення „Лікарського вісника" до числа медичних журналів, охоплених електронною мережею.

Д-р Роман Б. Воробець

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Картина – пам'ять про 1915 рік

Юрій Ференцевич та Ірина Керод біля картини Олександра Климка „Бій на Маківці“

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Не відкрию великої таємниці, сказавши, що газетярство – це не тільки „чорним по білому“, не тільки те, що вміщується на шпальтах. Трапляється дуже цікаве й поза ними – наприклад, телефонні дзвінки до редакції, несподівані візити читачів, пошта, котра приносить не тексти, а пакунки з прерізними речами.

Ось один з таких випадків. Невдовзі після нашої публікації про бій Українських січових стрільців з російським військом за Маківку в 1915 році („Свобода“ з 1 травня, ч. 18, рубрика „Травень в нашій історії“) зателефонувала шановна читачка Ірина Керод (дівоче прізвище – Кицюк) з Бронксу (передплачує „Свободу“ від початку 1950-их років), і попросила приїхати до неї у справі, що прямо стосується тієї знаменитої історичної події.

Оскільки вже в першій телефонній розмові з нею я довідався, що її чоловік Володимир Керод воював у складі Дивізії „Галичина“, в чині старшини служби зв'язку, то попросив поїхати зі мною до Бронксу людину, близьку до нашої редакції, – також колишнього вояка цієї Дивізії, а тепер – члена Братства дивізійників і голову Братства охорони воєнних могил „Броди – Лев“ Юрія Ференцевича. Певна річ, він знав В. Керода ще з фронтових окопів, тому охоче згодився.

Нас чекав несподіваний подарунок, найкращим місцем для якого буде, звичайно ж, Україна, один з її історичних музеїв. Це – картина „Бій на Маківці“, створена Олександром Климком у 1937 році. У липні 1944 року мистець приніс до львівського мешкання Кицюків дві свої картини – якраз у дні, коли багато українських родин, усвідомлюючи, що несе з собою совєтське „визволення“, похапцем збиралися в невідому дорогу на захід.

Ірині тоді ледь сповнилося 17 років, але була вже замужем і чекала дитину, тому клопіт з картинами взяли на себе її мати, Владислава Кицюк, і молодша сестра Оля. Місця на возі, який мав везти їх в напрямі Сяноку, було мало, тому взяли меншу картину – саме „Бій на Маківці“, а більшу змушені були залишити.

І подорожував цей бій через усю Европу, а потім – за океан, до Америки.

Дорогою додому, вже з картиною в авті, Ю. Ференцевич здивував мене знанням таких подробиць про Українських січових стрільців і про їхню героїчну оборону карпатських верхів'їв, що я подумав: якби він жив трохи раніше і якби його молодість припала на 1915 рік, мабуть, пішов би, не задумуючись, добровольцем в усусуси, як це він зробив пізніше, приписавши собі рік життя, аби потрапити в Дивізію „Галичина“ і воювати проти совєтів.

За стільки часу пройшовши з родиною І. Керод гори і доли, картина „Бій на Маківці“ , самозрозуміло, потребує реставрування, і лише після того, як вдасться це здійснити, може вирушити в Україну.

Тим часом якщо хтось з наших читачів зміг би більше розповісти про мистця О. Климка, його творчість і життєву долю, ми були б щиро вдячні за це.

Петро Часто

Пам'ятати, щоб не повторилося

Під час відкриття пропам'ятної дошки в німецькому місті Бад-Емс.

БАД-ЕМС, Німеччина. – 22 червня у цьому місті, розташованому у федеральній землі Рейнлянд-Пфальц, відбулося урочисте відкриття пам'ятної дошки на будинку „Чотири вежі“, де в 1876 році російський імператор Олександр II підписав т.зв. „Емський указ“ – про заходи, спрямовані на подальше системне придушення української мови і культури в цілому.

У заході взяли Посол України у Федеративній Республіці Німеччина Наталія Зарудна, співробітники Генконсульства України у Франфурті-на-Майні, близько 100 членів української громади практично з усіх куточків Німеччини, а також представники німецької громадськости.

Зі словами вітання виступили бурґомістер округу Бад-Емс Йозеф Остер і бурґомістер міста Бад-Емс Оттмар Канц, які підкреслили значення збереження пам'яті про тогочасні події для усвідомлення важливости демократії та тих змін, що відбулися в Европі за останні роки, коли Україна не лише здобула свою незалежність, а й рішуче взяла курс на інтеґрацію в европейські структури.

Від імені Української держави пам'ятну дошку відкрила Посол Н. Зарудна, яка висловила подяку владі міста за підтримку ініціятиви Генерального консульства України у Франкфурті-на-Майні щодо відновлення пам'ятної дошки, встановленої на цьому ж будинку в 1976 році, Світовим Конгресом Вільних Українців, яку було знищено невідомими вандалами в 2007 році.

Керівник українського Посольства підкреслила, що так, як зробив російський імператор, чинять усі тоталітарні режими, які прагнуть за будь-яку ціну підкорити нескорені народи, я коли ті опираються – приборкати їх, не гребуючи ніякими засобами. Так робив комуністичний Радянський Союз, організувавши в 1932-1933 роки небачений в історії людства Голодомор, так робила й нацистська Німеччина, з вини якої через всю Україну двічі прокотився вогненний вал війни.

Н. Зарудна розповіла про історичні умови, які передували Емському указові, та інші дії царської Росії, спрямовані на придушення національного самоусвідомлення українців та їхнього прагнення до свободи шляхом обмеження й викорінення з ужитку української мови.

(Закінчення на стор. 18)

Українці на „Калинових островах"

Романна Василевич

СТЕМФОРД, Конектикат. – 7 червня на території Колеґії св. Василія, яку наче оберігають своїм розкішним гіллям велетні-дерева, відбувся перший фестиваль „Калинові острови", організований Всеамериканським громадським об'єднанням „Нова українська хвиля".

Св. Літургію відслужили Єпископ Стемфордський Павло Хомницький і шість священиків.

Поки не розпочався концерт, гості могли скуштувати українські страви, приготовані господинями Стемфордського осередку „Нової української хвилі".

Зацікавлення викликали ремесла, представлені висококваліфікованими майстрами Євдокією Сороханюк – ткацтво; Богданкою Пузик – писанкарство; Любов'ю Волинець та Ларисою Зєлик – обрядове печиво; Марічкою Панчак та Анною Бойчук – вишивання, ткацтво; Юрієм Костевим – різьба по дереву. Навколо площі були розташовані столи з розмаїттям витворів мистецтва.

Біля входу в Український Музей чудово змайстрована „українська хата". Із захопленням дивилися присутні на імпровізовані „Українські вечорниці", які чудово відтворили в ній члени осередку під керівництвом Миколи Максим'юка. Ролю господині природно і легко зіграла Юстина Маркович, а в господаря перевтілився Віталій Шараварник.

Одним з найгарячіших моментів фестивалю був конкурс поїдання вареників, переможцем якого став Юрій Мельник. В усіх куточках парку лунав у гучномовцях голос Миколи Мегеца, який розповідав про фестиваль та нову організацію, запрошував і заохочував до українських страв, участи в конкурсах, льотереї. На фестиваль приїхали гості з 12 штатів.

Другою частиною фестивалю стала концертна програма, яка розпочалася вітальним словом Владики Павла. Його запросили на сцену ведучі о. Богдан Данило – ректор семінарії св. Василія, та Заслужена артистка України Оксана Савчук.

Гостей привітала також голова „Нової української хвилі" Мирослава Роздольська. Вона представила членів Координаційної ради, голів осередків М. Мегеца, Надію Петрик, Христину Горбачевську, Наталю Брандафі, Галину Семеняк, Руслану Пронько, Сергія Задко.

М. Роздольська запросила на сцену спонсорів фестивалю – президента Кредитної спілки „Самопоміч" Богдана Курчака; голову Ради директорів Кредитної спілки Спілки Української Молоді Володимира Козіцького. Їм та

(Закінчення на стор. 18)

Мирослава Роздольська представляє голів, членів осередків з усієї Америки та головних спонзорів , а також дякує Владиці Павлові Хомницькому та ректорові Колеґії св. Василія о. Богданові Данилові за співпрацю. Фото: Олена Устюжанцева

Веселиться молодь на площі перед Українським музеєм в день фестивалю.

У ролі господарів на „Українських вечорницях" Віталій Шараварник і Юстина Маркович.

На сцені – Заслужена артистка України Романна Василевич.

Анна Бойчук навчає Вероніку Кавун ткати український рушник.

Галина Семеняк і Ніла Кугнат у ролях баби Палажки і баби Параски.

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Липень 2009 р., ч. 107

Видавництво „Нові дні“ та його працівники

Видавництво „Нові дні“ постало в Зальцбурґу, Австрія, після закінчення Другої світової війни. Промотором і організатором цього видавництва був Петро Воляник (Чечет), який спирався на значну частину творчої інтеліґенції, що в той час опинилася в західній Австрії.

Перше число щоденника „Останні новини“ вийшло 28 жовтня 1945 року. Крім основного періодика, видавництво випускало щотижневий додаток на чотирьох сторінках – „Нові дні“, двотижневий пластовий часопис „Наш шлях“ і щомісячний літературно-мистецький журнал „Літаври“.

Формально видавництво „Нові дні“ було незалежне, але навіть той факт, що вже на початку 1947 року відважилось видати роман Миколи Хвильового „Вальдшнепи“, з прихильною статтею Юрія Дивнича, свідчить про ідейно-програмове його спрямування.

Крім інших видань, за три роки своєї діяльности в Зальцбурзі видавництво видало три художні книжечки Петра Воляняка, а саме – збірку оповідань „Земля кличе“, „Під Кизгуртом“ та „Кубань – земля українська козача“.

Прибувши за контрактом до Канади, П. Воляняк працював управителем і редактором літературно-мистецької сторінки газети „Гомін України“. Він вирішив самотужки відновити в Торонто видавництво „Нові дні“.

В грудні 1950 року вийшло перше число універсального ілюстрованого журналу-місячника під цією назвою. Журнал був добре редаґований, вчасно коментував найактуальніші події українського життя і друкував твори багатьох кращих еміґраційних письменників, поетів, мистців, публіцистів та науковців. Для прикладу досить згадати, що вже в перших роках на сторінках „Нових днів“ появилося кілька десятків високовартісних статтей та есеїв проф. Юрія Шереха-Шевельова.

Друкувались у „Нових днях“ також вартісні твори українських підрадянських авторів, причому не тільки з часів „Розстріляного відродження“, але й тогочасних. П. Воляняк мав кількох принагідних безплатних помічників, які постійно допомагали йому розсилати журнал. Мав він також безплатних співробітників-дописувачів – таких, як Дмитро Кислиця, Борис Олександрів, Олекса Повстенко, Леонід Полтава, Степан Риндик, Іван Розгін, Дмитро Нитченко, Павло Степ, Володимир Скрупський та ін.

І все ж таки, незважаючи на присутність текстів відомих високоякісних авторів та гостроактуальний зміст, журнал не зміг стати самооплатним і приносив його редакторові й видавцеві П. Волинякові чимало клопотів. Фінансові недобори журналу покривались здебільш з прибутків популярних у ті часи шкільних підручників „Буквар“ Лідії Деполович, читанки: „Українська мова“, „Барвінок“, „Київ“, „Лани“ і „Дніпро“, „Географія України“ й інших, авторства переважно самого П. Воляняка.

Крім того, П. Воляняк знаходив час і можливості видавати декілька років окремий журнал для дітей „Соняшник“. Він також учителював в Школі українознавства, брав надзвичайно активну участь у громадсько-політичному житті і не пропускав нагод зустрічатися з своїми читачами в багатьох містах США та Канади. Перепрацьованість і перенапруженість, мабуть, і довела до передчасної його смерти 29 грудня 1960 року, на 63-му році життя.

Хоч П. Воляняк намагався тримати „Нові дні“ як незалежний журнал, проте пристрасний характер редактора і його видатна роля в діяльності Української революційно-демократичної партії (УРДП) надали журналові партійний характер. Тож не дивно, що вже в день похорону провідні члени УРДП покликали до життя ініціятивну групу та тимчасову редакційну колеґію, поклавши на них відповідальність за дальшу долю „Нових днів“.

Після невдалого однорічного видавання журналу в Дітройті, США, видавництво повернулося до Торонто і реорганізувалось на базі спілки. Головою спілки став Іван Ваць, а після нього був Микола Валєр. Головними редакторами журналу після смерти П. Воляняка були Дмитро Кислиця (Ієвлів) в 1970-1976 роках з перервами, Вадим Сварог (Балах) 1977 рік та Мар'ян Дальний (Горгота) від 1978 до 1997 року. Кожний з головних редакторів користувався псевдами, щоб не накликати біди на своїх рідних та родичів в окупованій Україні.

Членами редакційної колеґії після смерти П. Воляняка в різні роки були Інас Бондарчук (Омеляненко), Олекса Гай-Головко, Тоня Горохович, Василь Гришко, М. Дальний, Д. Кислиця, Олексій Коновал, Павло Маляр, Іван Манастирський, Дмитро Нитченко, Б. Олександрів, Іван Пишкало, Роман Рахманний, Карпо Роговський, Омелян Тарнавський, Ярослав Харчун і Марко Царинник.

Журнал „Нові дні“ завжди обстоював ідеї демократії та заохочував вільну виміну думок і конечність бодай вибіркових культурних та особистих зв'язків з підневільною в той час Україною. Таким чином „Нові дні“ стали до певної міри одним з небагатьох провісників „перебудови“ й цивілізованих стосунків між батьківщиною та закордонними українцями. „Нові дні“ мали багато дописувачів, а серед них були бандерівці, мельниківці, уердепівці, соціялісти, гетьманці, безпартійні, православні, греко-католики, римо-католики, євангелісти і атеїсти.

Видавництво „Нові дні“ перевидало окремі книги: „Вальдшнепи“ Миколи Хвильового, „Собор“ Олеся Гончара, „Приєднання чи воз'єднання“ Михайла Брайчевського, „Набої для розстрілу“ Гелія Снєгірьова та ін. У зв'язку з цим „Нові дні“ мали чимало клопотів з крайньо-правою частиною української діяспори.

Коли Україна стала незалежною державою, „Нові дні“ мали великий попит серед українських культурних діячів, як унікальне джерело багатьох цінних, досі ніде не друкованих інформацій про Україну та її складну історію. Але з роками число читачів журналу „Нові дні“ зменшувалось, з відходом старшої генерації в потойбічний світ, а кошти друку та розсилання журналу збільшувалися.

Останні роки виходу журналу в світ багато часу присвячувала дружина останнього редактора Мар'яна Горготи – Ада, яка старалася діставати платні комерційні оголошення, була адміністратором та секретарем видавництва. З кінцем 1997 року появилося останнє подвійне число журналу „Нові дні“. На видання останнього числа журнала Фундація ім. Івана Багряного до пожертв жертводавців додала також 2,000 дол.

Микола Жулинський: „Солідна, ґрунтовна, комплексна праця“

Навчальний посібник „Системний аналіз у журналістиці“ вийшов у львівському видавництві „Універсум“ влітку 2008 року. Автор книги – кандидат філологічних наук, доцент катедри української преси факультету журналістики Львівського національного університету, шеф-редактор журналу „Універсум“ Олег Романчук. У книзі здійснено ориґінальну спробу аналізи функціонування ЗМІ через призму їх впливу на сучасний стан українського суспільства. Автор препарує новітню історію України, даючи оцінку сучасному політичному, економічному, моральному станові суспільства та держави. О. Романчук переконливо ілюструє власні переконання цитатами з наукових праць українських та закордонних політиків, вчених.

Книгу можно вважати посібником для студентів факультетів журналістики і підручником життєзнавства, у якому подано не банальну констатацію „маємо те, що маємо“, а здійснено спробу виявити причинно-наслідкові зв'язки явищ.

Схвально відгукнувся про нове видання Микола Жулинський – український літературознавець і політик, директор Інституту літератури ім. Тараса Шевченка, академік Національної Академії Наук України. У листі до автора книжки він пише:

„Перечитав з великим інтересом твою монографію „Системний аналіз у журналістиці“. Солідна, науково ґрунтовна, комплексна праця, яка, сподіваюся, ляже в основу твоєї докторської дисертації. Думаю, що в Україні нічого подібного ще не було створено. В Росії хіба що Сергій Кара-Мурза своєю книгою „Маніпуляція сознанієм“ наближається до суті порушених тобою проблем. Бачу з твого посібника (по суті монографії), що ти її добре знаєш.

Я твої статті з цих проблем читав в „Універсумі“, але тепер це систематизовано (не випадково „системний аналіз“), клясифіковано, має логічну вихідну базу („суспільство як самоорганізовувальна система“) і далі розгортається комплекс проблем, які пульсують глибинним подихом сучасного суспільства. Особливо, як на мене, важливим є аналітичний акцент на ролі моралі, морального здоров'я суспільства. А так само вважаю, що найгострішою нашою проблемою є духовне знесилення суспільства, його моральна втома і вульгаризація способу, стилю життя. А це не забезпечує „енерґію розвитку нації“. Бо я був і є переконаним, що українську націю, українське суспільство слід формувати як культурну систему, як „цілісний культурний організм“ (Іван Франко). Бачу, і ти такої думки“.

Щиро дякуємо за підтримку!

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви такі організації та особи: 2,000 дол. – **Фундація „Спадщина“** в Чикаґо для Товариства української мови (ТУМ) на покриття потреб „Просвіти“ в Севастополі та для Українського культурного центру в Донецьку; 1,000 дол. – **Фундація „Самопоміч“** в Чикаґо для потреб ТУМ; 590 дол. – **Леонід Мостович** (з них 265 дол. для журналу „Березіль“ в Харкові та 250 дол. на видання книги про Модеста Левицького – лікаря, письменника та професора української мови); 250 дол. – **Іван Головацький** з Австралії замість пучка чебрецю на могили світлої пам'яти Василя Гришка, Семена Підгайного, Петра Воляняка та Петра Шинкаря; по 100 дол. – **Мирослав Модрицький** та **Анатолій Валюх-Брантон** для хворих дітей Дніпропетровська; 50 дол. – **Лідія Кіцима;** по 25 дол. – **Павло Пундій** та **Іван Білик**.

На видання книги „350-річчя Конотопської битви“ у видавництві „Бористен“ в Дніпропетровську склали пожертви: 1,000 дол. – **Віктор Рудь;** 250 дол. – **Стенлі Вестон**; по 200 дол. – **о. Олексій Лимонченко** та **Степан Феденко;** 100 дол. – **Іван Заковоротний**; 50 дол. – **Василь і Оля Карпенко** в пам'ять Галі Гончаренко; по 25 дол. – **Олена Папіж** та **Володимир Козак.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просить далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати в Україні пресі, сиротам, школам та для видання потрібних Україні книг.

Дописи і листи до сторінки Фундації ім. Івана Багряного просимо посилати на адресу:
Bahriany Foundation, 811 S. Roosevelt Ave., Arlington Heights, IL 60005 USA

Сторінку редагує Олексій Коновал

Українські...

(Закінчення зі стор. 1)

Світового Конґресу Українців.

Перший день конференції був присвячений доповідям про світову і американську економічну кризу, зміни в банковій системі, кооперативному русі та подіям у Вашинґтоні.

Виступили Джон Мекекні-третій – директор публічних та конґресових справ державної аґенції NCUA, Рональд Коза, який відповідає за інвестиції „Members United Corporate Federal Credit Union", та Ділон Шей – представник Асоціяції Федеральних кредитних спілок Америки. В кінці дня відбулися дискусії „круглого стола", яким провадили Богдан Курчак з „Самопомочі", Ню-Йорк, і Марія Седлярчук з кредитівки „Дніпро" у Бафало, Ню-Йорк.

На другий день конференції відбулася звітно-виборна програма ЦУКА. Головою була обрана Т. Денисенко з Рочестеру, Ню-Йорк. Першим звітував голова Ради Б. Ватраль. Він звернув увагу на дуже добру співпрацю централі з кооперативами, подав болючу втрату 808 осіб в членстві, безробіття серед членства, що неґативно впливає на сплачення позичок. Усе ж членські вклади українських кредитних спілок зросли до суми 1.843 млрд. дол. Позички також зросли до рекордової суми 1.442 млрд. дол.

Представник Асоціяції Федеральних Кредитних Спілок Ділон Шей виголошує доповідь. Біля нього сидять (зліва): Богдан Ватраль (голова ЦУКА), Володимир Пилишенко (Рочестер), Стефан Качарай і Богдан Курчак („Самопоміч", Ню-Йорк).

О. Бурдяк, президент ЦУКА, докладно подала в цифрах прибутки та видатки канцелярії, співпрацю з головою Ради та окремими кредитними спілками. До Ради ЦУКА обрані були Яків Борсу („Основа", Парма, Огайо), Андрій Дякун (Бафало, Ню-Йорк), Роман Комічак (Пітсбурґ), Василь Корнило (Рочестер), Юрій Педенко (Мінеаполіс), Юрій Стахів („Самопоміч" Ню-Інґланд), Ярослав Федун („Самопоміч" Ню-Джерзі), Богдан Чепак („Самопоміч" Клівленд), Андрій Якимович („Будучність", Ворен, Мишиґен).

Головою дирекції ЦУКА обрано президента чикаґської Кредитівки „Самопоміч" Б. Ватраля, його заступниками – д-ра Миколу Григорчука („Самопоміч", Ворен, Мишиґен) та Степана Керду (Балтимор), а секретарем – Марусю Колодій (Філядельфія).

До складу виконавчого комітету ЦУКА увійшли: Сергій Гошовський („Національна", Ню-Йорк), В. Козіцький (СУМА Йонкерс, Ню-Йорк) та Б. Курчак („Самопоміч", Ню-Йорк). Почесним членом виконавчого комітету обрано д-ра Богдана Кекіша („Самопоміч", Ню-Йорк).

До складу Статутової комісії увійшли Б. Кекіш, Любомир Липецький („Самопоміч", Ворен, та Орест Ліщинецький („Самопоміч", Клівленд).

До складу Контрольної комісії увійшли Олег Караван („Самопоміч", Чикаґо), Богдан Савицький („Самопоміч", Ню-Йорк) та Андрій Якимович („Будучність", Ворен).

До складу Номінаційної комісії увійшли О. Ліщинецький, Ю. Стахів, Я. Федун та Катерина Попович („Самопоміч", Ню-Йорк).

На запрошення В. Козіцького, голови дирекції Федеральної кредитової кооперативи СУМА, наступні загальні збори ЦУКА відбудуться в Йонкерсі.

В. Ющенко...

(Закінчення зі стор. 1)

мама загиблого Любов Олійник. – Він жив з того, що копав людям городи".

Односельці розповідають, що за лісом починаються мисливські угіддя В. Лозинського. „Побачив чоловіка поруч з його землею, а Лозинського тут усі хазяїном називають, от і вирішив разом з компанією провчити нахабу, поганяти по полю, як зайця", – вважає житель Грушок, який попросив його не називати. Напередодні трагедії з десяток людей бачили В. Лозинського з начальником міліції і прокурором і ще кількома місцевими в сільському барі, де вони нібито довго пили і про щось розмовляли.

У районній лікарні, куди, за версією народного депутата, доставили нібито ще живого, дещо побитого В. Олійника, газеті „Сегодня" заявили: „Мертвий чоловік був у наручниках, на його тілі ми нарахували дев’ять вогнепальних поранень. при цьому – відкритий перелом ноги, поламані ребра і ключиця. Тільки благаю, не пишіть мого прізвища!", попросив один з працівників Голованівської лікарні.

„У той вечір начальство щось святкувало в одному з розважальних закладів Голованівська, а потім поїхало на полювання, – розповіла газеті „Україна молода" мешканка села Грузьке Тамара Лисовська. – Валерієві сказали загнати кабана. Оскільки кабана не побачили, то наказали Валерієві бігти замість тварини й стріляли у нього".

Борис Пустовіт з села Клинове одного разу зайшов на територію, яку тепер прийнято називати „угіддям пана Лозинського". В. Лозинський перестрів його і почав бити по голові, зняв з нього галоші, хоча снігу було по коліна. Другого разу забрав у Б. Пустовіта з кишені телефон, поставив на пеньок і розстріляв з рушниці.

„Лозинський на виборах у 2004 році керував штабом Віктора Януковича. Підпали бюлетенів, вибуховий пристрій, а потім пожежа на 53-ій виборчій дільниці не могли статися без його відома", – каже колишній голова районної адміністрації Сергій Піддубний. „Свобода" повідомляла (ч. 24) , як з центру Голованівська зник пам’ятник Тарасові Шевченкові, а на обеліску замість тризуба з’явився радянський серп і молот. Погруддя Кобзаря було за кілька метрів від „літнього будинку" В. Лозинського, біля якого стоїть охорона і пильнує, аби світлини палацу не потрапили у пресу. Чому ж наругу над Кобзрем не побачили?

Слідча група Генеральної прокуратури України затримала за підозрою у вчиненні злочину колишнього прокурора Голованівського району Є. Горбенка та начальника відділу міліції М. Ковальського. А у народного депутата В. Лозинського – недоторканість...

УКРАЇНА І СВІТ

Освячено могилу вояків УПА

Освячення могили вояків УПА в селі Мительне Волинської області.

МИТЕЛЬНЕ, Волинська область. – На місцевому кладовищі відбулися освячення хреста і Панахида по загиблих у бою з військом НКВД вояків УПА.

В братській могилі були таємно, вночі, поховані Євген Мурашко, Костянтин Середа, Олександер Цимбал, Ольга Градиська. І лише нині їх братську могилу віднайшов племінник Є. Мурашка – Микола Пашкевич з Рівного. Разом з своїм сином і мешканцями села Мительне він довго шукав місце поховання героїв. Нарешті знайшов чотири людські кістяки.

На могилі постав коштом Української народної партії хрест-пам'ятник, що його при участі громадськости, місцевих політичних діячів, представників районної і селищної влади, освятили ректор Волинської духовної семінарії о. Ігор Швець та о. Василь Солохан з Рівненщини.

Було відслужено Панахиду за спокій душ спочилих вояків УПА. Співав хор студентів семінарії під керівництвом Святослава Секлія. Проповідь виголосив о. І. Швець, в якій наголосив, що немає безіменних героїв, які своє життя віддали за Бога і Україну.

Володимир Рожко

Пам'ятник повстанцям-гайдамакам

КОСТЯНТИНІВКА, Черкаська область. – Наприкінці травня 1768 року на межі сучасної Сміли і села Костянтинівки озброєні загони повсталих українських селян Максима Залізняка і Василя Бурки об'єдналися перед визвольним походом на Умань. На цьому історичному місці нещодавно встановили пам'ятний знак. Він входитиме в туристичний маршрут „Гайдамацький шлях". На відкриття знака прийшли представники сучасного козацтва, духовенство, мешканці Сміли і Костянтинівки, представники влади. Фото: Олександер Вівчарик

Передплатіть „Свободу" в Інтернеті!

Найстарша українська газета світу – тижневик УНСоюзу „Свобода" поміщує електронну версію кожного числа на свою інтернет-сторінку: www.svoboda-news.com. На обмежений час користування цією послугою є безкоштовним. В майбутньому, щоб мати доступ до останнього випуску газети і до електронного архіву „Свободи", треба буде стати передплатником електронної версії.

Передплатити електронну „Свободу" можна і тепер за 55 дол. на рік на вказаній сторінці кредитовою карткою через PayPal. Якщо маєте складнощі з передплатою через PayPal, а також для звичайної передплати на папері, скористайтеся телефоном (973)-292-9800, дод. 3042, або (800)-253-9862, дод. 3042, або поштою. Передплатники звичайної (друкованої) версії газети, можуть користуватися електронним архівом за 15 дол. на рік додатково до основної передплати.

Для цього приготуйте кредитову картку і подзвоніть до нашого відділу передплати на число **(973)-292-9800**, дод. 3042, або **(800)-253-9862**, дод. 3042. Ви дістанете електронною поштою ім'я користувача (user name) і пароль (password) – збережіть їх для доступу до архіву, де Ви знайдете останнє число газети.

Редакція

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи"

Василь Барка. „Жовтий Князь", документальний роман, томи I і II. Цей твір талановитого письменника-філософа вводить читача в обставини українського Голодомору 1932-1933 років, які автор особисто пережив. Це перше докладне зображення тих жахливих подій в українській літературі. В ньому також є глибока психологічна аналіза думок і почувань жертв Голодомору. Видання Української Вільної Академії Наук у США, Ню-Йорк -Харків, 2008 рік.

Михайло Брайчевський. Вибране. Том I. „Суспільно-політичні рухи в Київській Русі. Історична думка в Київській Русі". До тому відомого українського історика і громадського діяча увійшли дослідження з історії Київської Русі. Видавництво ім. Олени Теліги, Київ, 2009 рік.

Михайло Брайчевський. Том II. Хозарія і Русь. Аскольд — цар київський. Монографії, що увійшли до тому, висвітлюють близькі за часом події переддержавного періоду історії східних слов'ян та їхніх сусідів, а також періоду Русі початкової, яку автор називає Аскольдовою Руссю. Видавництво ім. Олени Теліги, Київ, 2009 рік.

Оксана Маковець. „Вічність у порах року", вірші, поеми. Опинившись в чужому світі, авторка продовжила писати вірші, пісні, поеми, новелі, творити українську культуру. Її поезії притаманна сила й щедрість уяви, яскрава емоційна мова. Видавництво „Твім інтер", Київ, 2008 рік.

Редакційна колегія. „Верховина". Літературна мозаїка. Орган дружньої ланки прихильників ідейної літератури, ч. 45. Сіфорд, Вікторія - Київ, 2008 рік.

Ганна Черінь. — „Проліски", вірші. До збірки увійшли ранні вірші, в яких авторка говорить про страждання в таборових бараках. Болісні переживання, непохитний патріотизм і молоді творчі мрії, в окрасі свіжих динамічних образів, засвідчують зростання таланту молодої поетеси. Видавництво „Сучасний письменник", Київ, 2009 рік.

Мирослав Кальба. „Нахтіґаль" в запитаннях і відповідях. У книзі на матеріялах запитань та відповідей старшини леґіону „Нахтіґаль" описані важливі сторінки національно-визвольної боротьби середини XX ст. Видавництво „Галицька видавнича спілка", Львів, 2008 рік.

Йосиф Сірка. „Актуально!". „Актуально-2". „Актуально-3". Вибрані збірки публіцистичних статей — політика, мова, демократія, якими автор хоче привернути увагу до проблем в Україні, які актуальні і сьогодні. Видавництво „Мистецька лінія", Ужгород, 2007 рік.

Йосиф Сірка. „Як совичка Мімі вчилася читати", книжечка для всіх батьків, котрі хочуть навчити своїх діточок української мови. Видавництво „Мистецька лінія", Ужгород, 2009 рік.

Пам'ятати...

(Закінчення зі стор. 12)

Символічно, що відкриття дошки відбулося напередодні Дня Конституції України – держави, на вівтар відродження якої покладено мільйонні людські жертви.

Свідченням непересічної уваги всього україномовного світу до події в місті Бад-Емс став вітальний лист від Світового Конґресу Українців, надісланий Президентом СКУ Євгеном Чолієм і Генеральним секретарем Стефаном Романовим, що його зачитав Генеральний консул України у Франкфурті-на-Майні Олександер Новосьолов.

За українськими традиціями, священики двох українських Церков, представлених у ФРН, о. Анфір Остапчук з Української Автокефальної Православної Церкви та о. Роман Лірка з Української Греко-Католицької Церкви відслужили Молебень за Україну та здійснили обряд освячення пам'ятної дошки.На завершення урочистостей над Бад-Емсом залунав величний духовний гимн України „Боже великий, єдиний, нам Україну храни!" у спільному виконанні всіх учасників зібрання.

Посольство України в Німеччині

Українці...

(Закінчення зі стор. 13)

головному управителеві компанії „Міст" Н. Брандафі, також одному з найбільших спонзорів фестивалю, та господарям посілости, на якій відбувались святкування. Присутні дякували щедрими оплесками.

Організаторам фестивалю надіслав вітального листа Постійний представник України при ООН, Посол Юрій Сергеєв. Листа зачитала другий секретар місії Ольга Кавун.

У концерті виступили Заслужена артистка України бандуристка Романна Василевич та композитор Володимир Ілемський; поет–фолкльорист Віра Губіцька, поет-композитор Зіновій Кметь; тріо „Коллада" у складі Віри Макфітер, Люби та Вікторії Семущак; танцювальний колектив „Надія" (керівник Надія Лемега), чоловіча акапельна група та мішаний хор з Пасейку, Ню-Джерзі, а жартівливу мініятюру „Баба Палажка і баба Параска" чудово зіграли Галина Семеняк та Ніла Куґнат.

Неповторними були наймейші учасники фестивального концерту – танцювальна група „Калинонька" (керівник Григорій Момот). Багато оплесків отримали гості з України – дует „Писанка" (Заслужені артисти України Оксана Савчук та Іван Кавацюк).

Багато слів подяки за смачну їжу отримали головна господиня фестивалю Марія Лисович та її помічниці.

Унікальний...

(Закінчення зі стор. 5)

лі в інших європейських країнах – англієць Арнольд-Джозеф Тойнбі, голяндець Йоган Гейзінґа, австрійці Карл Поппер і Фрідріх Гаєк, француз Еммануель Муньє, американець Люїс Мамфорд та багато інших.

Але „занепад" Европи став найулюбленішою темою російських філософів та суспільствознавців і, що дуже симптоматично, – ще задовго до Ф. Ніцше й О. Шпенґлера. Виплодили цей вклад ще в першій половині XIX ст. „ранні слов'янофіли" на чолі з Олексієм Хом'яковим.

Почалося з ідеалізування всього російського, з протиставляння Росії Европі, православ'я – католицизмові, російських звичаїв – звичаям усіх інших европейських народів. Слов'янофільство другої половини XIX ст. – це вже був відвертий московський панславізм, чисто імперська претензія на те, що Росії повинна об'єднати всі слов'янські народи, керувати ними і скерувати цей оплот проти Европи.

Ідеї російсько-слов'янської вищости з новою силою підхопили й довели до вульґарного рівня пізні слов'янофіли у другій половині XIX ст., зокрема Микола Данилевський, автор книжки „Росія й Европа".

Поради цього відвертого антизахідника ідеально збігаються з візіями теперішнього головного ідеолога евразійства, московського академіка Олександра Дуґіна, і з практичною зовнішною політикою путінсько-медведєвської Москви.

Ось декілька взірців мислення М. Данилевського: „...Европа – це щось не тільки нам чуже, але й вороже, її інтереси не тільки не можуть бути нашими інтересами, але в більшості випадків прямо протилежні їм... Рівновага політичних сил Европи шкідлива і навіть згубна для Росії, а порушення її з будь-чийого боку для нас вигідне і добре". Тобто тут висловлене те, що є стереотипом і сьогоднішнього російського світогляду.

Відповідаючи Н. Данилевському і його однодумцям, Володимир Соловйов писав у праці „Національне питання в Росії":

„Данилевський стоїть цілком і остаточно на ґрунті національного розбрату, засудженого, але ще не знищеного євангельською проповіддю. Думка російського письменика не має крил, щоб піднятися бодай в теорії над цією темною дійсністю. Завдання його полягає в тому, щоб звести розбрат в людстві в закінчену систему... Утверджуючись у своєму національному еґоїзмі, відсоблюючись від решти християнського світу, Росія завжди виявлялася бесилою створити що-небудь велике або хоч значне. Лише у найтіснішому зовнішньому і внутрішньому спілкуванні з Европою російське життя створювало великі явища... Найглибшим підґрунтям слов'янофільства була не християнська ідея, а тільки зоологічний патріотизм, котрий звільняв націю від служіння вищому ідеалові і котрий зробив з самої нації предмет ідолослужіння...".

(Закінчення в наступному числі „Свободи")

СПОРТ

„Чорноморська Січ" здобула чашу „Ґарден Стейт Сакер Ліґи"

МОНТКЛЕР, Ню-Джерзі. – На стадіоні Стейтового університету Монтклер відбувся фінальний поєдинок за чашу „Ґарден Стейт Сакер Ліґи", в якому дружина копаного м'яча „Чорноморської Січі" перемогла команду португальського спортового клюбу і, таким чином, після здобуття трофею чемпіона півпрофесійної центральної дивізії до своєї скарбниці нагород команда додала ще й Чашу „Ґарден Стейт Ліґи", за яку змагалися понад 80 національних клюбів.

Це досягнення в сучасному українському організованому спорті в Америці можна визнати унікальним. По-перше, досі жоден з існуючих українських спортових осередків в цьогорічному сезоні копаного м'яча не мав такого успіху. Це має особливе значення ще й тому, що „січова" дружина – справді українська: в її складі з 20 футболістів тільки троє – не українського походження.

„Чорноморська Січ" – Португальський С. К. – 1:0

Вболівальники дружини „Чорноморська Січ" під дощем.

Данило Левицький (зліва) у боротьбі за м'яч.

Дружина „Чорноморська Січ" – володар Чаші „Ґарден Стейт Сакер Ліґи". Фото: Наталя Гординська

У фіналі футболісти обох дружин виявили справжнє завзяття і гостроту, типові у таких важливих поєдинках. Приємно, що футболісти української дружини стриманіше поводилися на площі змагань, заслуживши тільки два суддівські попередження, тоді як темпераментні португальці мали сім попереджень суддів.

В складі команди суперників грали футболісти з Португалії і Бразилії, завдяки яким цей клюб домінував у своїй дивізії і здобув звання чемпіона. В цьому поєдинку присутні глядачі побачили міць португальців, коли вже на 10-ій хвилині вони створили критичний момент під воротами „Ч. Січі". Одначе, м'яч з сильного удару їхнього снайпера відбився від стійки воріт. Чергові критичні моменти для „Ч. Січі" ліквідували воротар Александер МакДоналд і граючий тренер Андрій Панас. Вислід першої половини був 0:0.

Після перерви „січовики" розпочали більш відважні акції і, в свою чергу, створили реальні ситуації до відкриття рахунку ґолів. Одначе, їх вдало ліквідувала енерґійна оборона і воротар суперника. В кінцевій фазі почався дощ, який ускладнив гру. Нормальний час гри закінчився з рахунком 0:0. 30-хвилинне догравання теж не принесло ґолів. Відбулася серія карних стрілів, в якій „Ч. Січ" вийшла переможцем – 5:4.

Ці обидва великі осяги сезону присвячені 85-річчю Українського спортово-виховного товариства „Ч. Січі" і 40-річчю Спортової школи. В складі дружини в цій серії виступали: А. МакДоналд, Андрій Кудрик, Степан Колодій, Андрій Мандзій, Петро Касіяненко, Марко Гординський, Антін Данес, Тарас Оконел, Марко Витвицький, Роман Табачук, Олександер Шашкевич, Лаврент Делявак, А, Панас, Дмитро Терещук, Данило Левицький. Тренери – А. Панас, Гриць Сергіїв, провідник Микола Гординський.

На змаганнях була присутня скарбник УНСоюзу Рома Лісович. Український Народний Союз є спонзором цієї дружини.

Омелян Твардовський

Команда СУМ „Крила" в червні відвідала Україну

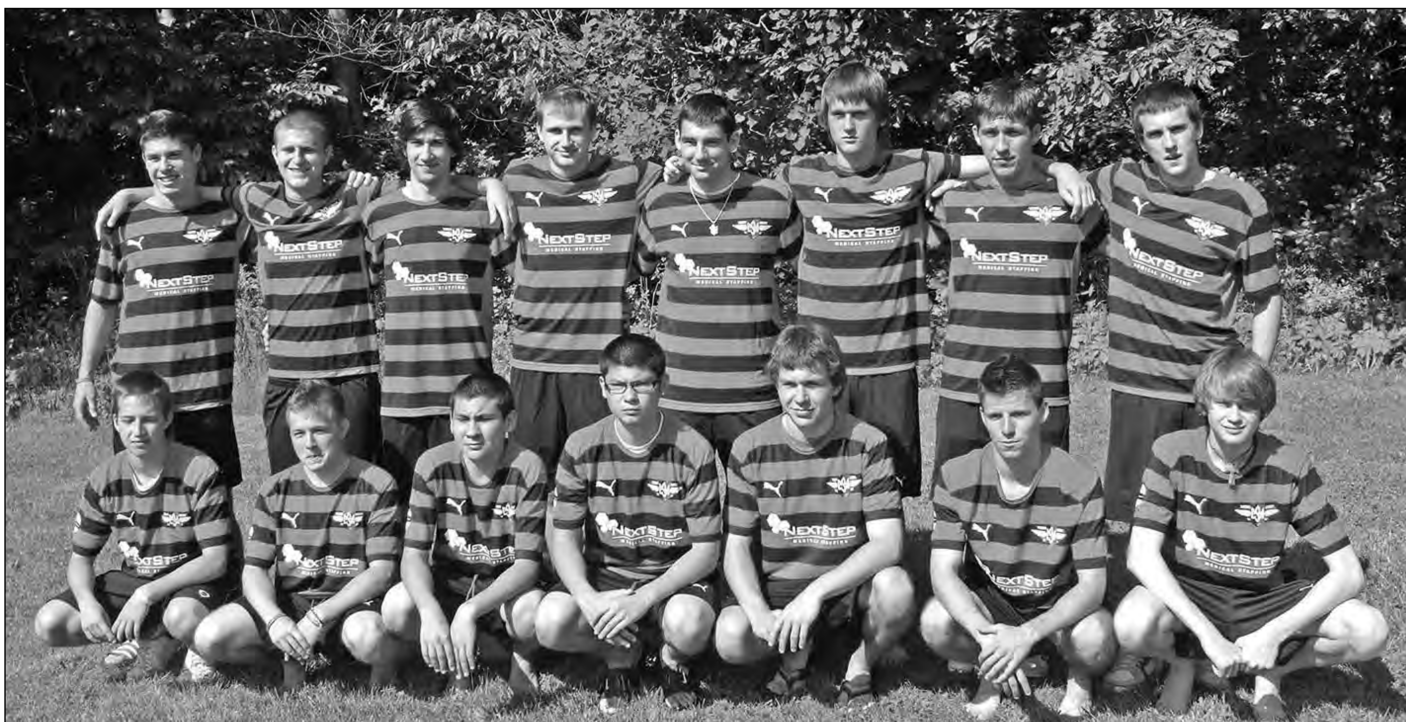
ЧИКАҐО. – Футбольний клюб „Карпати", Львів, запросив молодіжну команду Спілки Української Молоді „Крила" на футбольні змагання в Україні.

17 червня 16 юнаків та їх провідники виїхали в Україну, де мали провести з своїми ровесниками змагання з командами „Карпати", Львів (19 червня), „Львів" (23 червня), „Карпати", Яремче (24 червня, „Газовик", Богородчани (25 червня).

Всі гравці – студенти середніх шкіл та університетів. Це вже третє покоління українців, народжених в Америці, які вперше побачили країну своїх предків та свого походження.

Олімпійський комітет міста Чикаґо призначив команду СУМ „Крила" своїм посланцем в Україну і дав команді однострої та інформаційні матеріяли про Чикаґо і олімпійські приготування з надією, що Національний Олімпійський Комітет України (НОКУ) віддасть свої голоси за призначення Олімпіяди в 2016 році місту Чикаґо.

Український Конґресовий Комітет Америки та Світовий Конґрес Українців на своїх конвенціях в 2008 році звернулися до НОКУ та Міністерства спорту України з проханням підтримати проведення літньої Олімпіди-2016 в Чикаґо.

Футбольна команда Спілки Української Молоді „Крила" (перший ряд зліва): М. Левицький, П. Фафендик, Ю. Гірота, А. Гірота, А. Попович, М. Куцина, С. Тринога; (другий ряд): М. Куляс, Я. Гулик, Д. Запаронюк, М. Жиґа, С. Козак, М. Кишка, М. Патриляк, М. Дулин.

НОВІ ВИДАННЯ

Дитинство на тлі воєнних гроз

Ліда Палій. „Сторонами йшла гроза". Спогади. (Післямова Михайло Слабошпицький, Стефанія Андрусів). Київ: Видавництво „Ярославів Вал", 2008. 132 стор.

Книжка Ліди Палій „Сторонами йшла гроза" – це світ, відтворений з окремих фраґментів, пов'язаних реальним і уявним образом улюбленого міста авторки – Львова.

Про своє дитинство Л. Палій вже писала раніше у книжці „Дитинство, заметене часом". Після виходу тієї книжки авторка вирішила, що вона не дала повного обрамування її молодого життя, бо описувала, головним чином, безжурне і щасливе дитинство у Львові, а насправді її дитинство включало дальші жорстокі воєнні переживання.

Помешкання родини Паліїв було в самому центрі передвоєнного Львова. Батько Ліди – Андрій Палій – був директором великої української кооперативи молочних продуктів – „Маслосоюзу". Мама була громадською активісткою. Між фотографіями у книжці бачимо елеґантну даму і „чемну виховану дівчинку з доброго дому".

Стиль громадського життя Львова 1920-их і 1930-их років, тепер мало знаний, відтворений у книжці не тільки словами, але й фотографіями: фото дівчинки Ліди з пізніше відомою письменницею для дітей Лесею Храпливою і Юрієм Тисовським, сином основоположника Пласту; кляса дівчат з ритміки, між якими майбутня балерина Рома Прийма.

Хоч цей світ не був без своїх напружень. Авторка подає приклади національного протистояння у Львові між українцями і поляками, яке відчували навіть діти. Українці мали власні банки, фабрики та фірми, школи та гімназії, громадські і спортивні організації. Вся атмосфера міста була пересичена поняттями „ми" і „вони". Діти виховувалися в інтенсивно патріотичному дусі.

Коли вибухла війна в 1939 році, звичний світ 13-річної Ліди був зруйнований. Почалися арешти і вивезення в концтабори. Батько Ліди зрозумів ситуацію, і йому вдалося родину приписати до німецьких колоністів, яким нова влада дозволила виїхати. 13 січня 1940 року родина Паліїв залишила свій дім.

Другий розділ книжки описує життя на окупованих німцями землях Польщі – довга подорож поїздом, кілька місяців життя з людьми різних національностей, яким також вдалося „підписатися" під німців. В травні 1940 року родина переїхала до Катовиць, якого „дими, дими і вугляний пил" щодня давав причину тужити за Львовом.

Після того, як німці зайняли Західну Україну в 1941 році, родина Паліїв повернулася до Львова. Хоч знову жили у своєму помешканні і Ліда повернулася до школи, але, хоч старалися вірити, що „якось то буде", відчували страх і безпорадність. Спочатку 1944 року виїхали зі Львова – батьки назавжди, Ліда — на десятки років.

Ліда Палій

І вона, і її ровесники, подруги і друзі зі школи і гімназії, були розпорошені по світі. Як пише авторка в останньому розділі книжки, деяким вдалося вирватися з окупованої Західньої України, Інших чекала жахлива доля: Леся Б. засуджена на 12 років каторжних робіт; Ліда К. відбула п'ять років тюрми; Павло М. закінчив старшинську школу УПА, потрапив в полон; Коля К. зголосився до Дивізії, вирвався з-під Бродів, був в УПА, потрапив в полон, засуджений на 10 років каторжних робіт, помер в Норильську; Ромцьо Ч. потрапив в німецький концтабір, по звільненні був засуджений большевиками на заслання; Іриней Т. загинув під Бродами; Богдан Б. з полону в Ріміні повернувся в Україну і за ним пропав слід; Марійка засуджена на 10 років радянського табору; Василь закатований НКВД при кінці 1940 року; Талька розстріляна в Бабиному Ярі.

Книжку можна замовити в автора за адресою: Lydia Palij, 2545 Bloor St. W., Apt. 404, Toronto, ON M6S 1S1. Електронна адреса: palij@sympatico.ca

Оксана Закидальська,
Торонто

„Жовтий Князь" Василя Барки: нове видання книги

Василь Барка. „Жовтий Князь". Документальний роман, том I і II. Ню-Йорк-Харків: Українська Вільна Академія Наук у США. 2008. 772 стор. 40 дол. (з пересиланням).

Видання другого тому роману „Жовтий Князь" уже давно стояло на порядку денному і в США, і в Україні. Майже весь 2007 рік вчений секретар Української Вільної Академії Наук (УВАН) у США д-р Євген Федоренко, він же голова Управи Шкільної ради при Українському Конґресовому Комітеті Америки, тривалий час опрацьовував другий том роману Василя Барки „Жовтий Князь", у чому були значні труднощі, бо В. Барка працював над цим томом у досить похилому віці, не завжди слухалось його перо, а комп'ютер не був йому підвладний.

Наприкінці 2007 року українські діячі у США, зокрема з середовища УВАН, прийшли до висновку, що роман треба видати в повному обсязі. Тендер виграло харківське видавництво „Майдан". 772-сторінковий фоліянт з'явився у лютому цього року.

Обкладинка – у виконанні українського графіка Якова Гніздовського. Вона повторює те перше видання, яке з'явилося у США далекого 1962 року у видавництві „Сучасність" (Ню-Йорк-Мюнхен). Передмову до видання написала Ася Гумецька.

Добрим словом у своїй передмові А. Гумецька згадує перше знайомство українського читача з „Жовтим Князем" у 1991 році, який вийшов у видавництві „Дніпро". Харківське видання „Жовтого Князя" містить також „Автобіографію" В. Барки, написану в 1979 році.

Крім списку творів В. Барки та його перекладів Віліяма Шекспіра та Данте Аліґ'єрі, перекладу його творів німецькою та французькою мовами, видання містить ще текст „Від автора". А далі це могутнє видання зі сторінки 37-ої аж до 771-ої містить обидва томи документального роману „Жовтий Князь". Ось кілька уривочків з II тому „Жовтого Князя":

„Коли очі звикли до сутені, тоді поставився для зору хлопця тяжкий вигляд у хаті, від якого він притерпнув із жаху.

На залізному ліжку, біля другої віконини, лежав господар: на його згнилому обличчі густі брови, при житті були надвигнуті низько на очні ямки, – тепер зовсім обпали на них: з оголеної кісткуватости лоба, і відкрилася носова відтулина, і зуби теж пробілілися крізь гнилля, і одіж обпала на кістках, покритих нею, тільки крізь розхристану сорочку у гниль, прозначилися ребра, а на кінці ніг – кісточки пальців.

Крім страху, бив на хлопця такий незносимий, аж в отруйності, сморід, що вже неспромога була розглянути інших членів родини, подібно обгнилих, хто лежали – розкидані в хаті, ніби в погребній ямі, куди на дно повалено розкладені трупи. Напасний відчай прогнав хлопця від хати – поспішити далі зарослою вулицею: до Лаврикового двору".

„...Андрійко, з гострою настороженістю, прокрався в сіни і крізь сінешні двері оглядає кімнату.

Господар лежав на ослоні, біля вікна у дворовій стіні; і голова звернута набік: обтліла до черепа; права рука звішена вниз, а ліва – при грудях, і в ній чомусь, між кістками обгнилих пальців, коробка попсутих сірників.

Напроти, на „полу", лежало четверо дітей: від такого віку, як сам Андрійко, і старші прикорчені, але різно положившися. Найстарший ніби розглядав стелю перед смертю – так дивився вгору, маючи коліна натужно підібгнуті; найменший біля нього збочився навскоси при стіні і тримав долоні при роті; третій низько нахилився при зігнутих колінах, мов після молитви; останній, мабуть, сидів, оперпшися об стіну: в його розкритому роті було повно глини, і виднілася яминка в стіні, звідки він її набирав, колупавши великим цвяхом, що валяється поруч".

Цей роман про знищення української нації в 1932-1933 роках змусить не одного читача задуматись над тим, в ім'я чого пухли з голоду українські гречкосії, коли російська столиця транспортувала у переповнених корабельних трюмах українську пшеницю, виконуючи контракти перед західньоевропейськими компаніями і фірмами, а зібрана галичанами гуманітарна допомога і доставлена до кордону над Збручем брутально поверталась назад.

Іван Пасемко,
лавреат премії Фундації Українського Вільного Університету в Ню-Йорку,
Київ

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська • 973-292-9800 #3040 • adukr@optonline.net*

ОКСАНА СТАНЬКО
Професійний продавець забезпечення УНС
OKSANA STANKO
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3039) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: stanko@unamember.com

ЛОНГИН СТАРУХ
Професійний продавець забезпечення УНС
LONGIN STARUCH
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
tel.: 800-673-5150 • 845-626-2058
e-mail:lvstaruch@aol.com

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:
- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з 30-літнім досвідом!
973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail:computopr@aol.com

НОВИНИ НАШОГО АРХІВУ

За останній тиждень електронний архів „Свободи" збільшився на:

- 10 чисел „Веселки" за 1962 рік.

  Тепер Ви можете читати числа за такі роки: 1954, 1955-1962, 1994.

- Альманах УНС за 1999 рік.

  Тепер доступні альманахи УНС за 1903, 1915 та 2000-2008 роки.

www.svoboda-news.com

Ярослав Лемеґа
Архітектор, проєктант/будівельник житлових і комерційних будинків.
Тел.: 732-872-2512
Обслуговує ціле Ню-Джерзі.

ЮРІЙ Б. КОРДУБА
Адвокат
Emphasis on Real Estate, Wills, Trusts and Elder Law
Ward Witty Drive, P.O.Box 249, Montville, NJ 07045
Hours by Appointment! Tel. (973) 335-4555

APON MUSIC and VIDEO
P.O. Box 3082, Astoria, NY 11103
Tel.: (718) 721-5599
Концерт пісень В. Івасюка.
Apon – 7825. Палац „Україна" в Києві.
17 річниця Незалежности 2017.
Улюблені пісні 50-60 років 7826.
Серія „Роксоляна" 7811/7823 VHS-DVD

ARKA
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

Д-р ЛЕСЯ ЗБОРОВСЬКА ГОЛУБ
лікар психолог для дітей, молоді і дорослих
лікування страху і депресії.
51 Upper Montclair Plaza, Suite 29
Upper Montclair, NJ 07043 Tel. (973) 655-9472
Н. Дж. ліцензія SIOO3562

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P.O. Box 1028, New York, NY 10276

СПРОСТУВАННЯ

В „Свободі" #25 з 19 червня 2009 р. в оголошенні літньої програми 2009 р. Music and Art Center of Greene County (Українського Культурного Центру) помилково включено парафіяльну мистецьку виставку та крамничку в Ґражді в Гантері з поданими координатами Music and Art Center of Greene County. Спростовуємо ці інформації бо Мистецька Виставка і Крамничка фактично є частиною літньої програми парафії Церкви св. Івана Хрестителя в Гантері і міститься у парафіяльному будинку Ґражда.

В справі виставки треба звертатися на тел. 518 734-4327, а в справі крамнички на тел. 518 263-4660. Просимо вибачення за цю помилку.

Український Культурний Центр

• НА ПРОДАЖ •

Продається гарно загосподарована хата на Золотій Осені, близько Союзівки.
Тел.: 215 862-9766

• РОЗШУКИ •

Розшукуємо **ІВАНА ДІДИКА,** який не повернувся з війни. Родом з с. Бринь, Галицького р-ну Станиславської обл. Будемо щиро вдячні хоч за найменшу звістку.
Тел.: 1 347 223-2102 Ганна

• РІЗНЕ •

KOZAK CONSTRUCTION, Co.
Ремонтуємо і переробляємо хати, помешкання, пивниці, паркети, кафлі, шідрак, шпахлювання, малювання.
Тел.: (201) 437-3227 • (646) 279-1910

Ділимося сумною вісткою, що в суботу,
6 червня 2009 р. в Чикаґо,
несподівано упокоїлася в Бозі
наша найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

СВ. П.

ОРИСЯ (ОРИСЦЕДА) ВІТКОВСЬКА-ПУНДІЙ

з дому ПЕНКАЛЬСЬКА

нар. 20 квітня 1924 р. в місті Підгайцях, Тернопільська обл., Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 10 червня 2009 р. в соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаґо. Похована на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо.

В глибокому смутку залишила:

Мужа – Павла Пундія з його дітьми (Йосиф, Христя, Андрій і Ляриса) та внуками (Павло, Олесь, Наталка, Тетяна, Олександра, Тамара, Іванка, Христина) і правнуками (Джесіка і Йорданія)
Сина – Романа Вітковського з дружиною Мартою та внуками: Ольгою, Лесею, Калиною і Тессою
Доню – Орляну Вишницьку з мужем Андрієм і внуками Сянею і Лукасиком
Сватову – Дженю Петрину з дочкою Оленкою
Кузинку – Орисю Яримович з дітьми і внуками
Похресницю – Женетку Моцюк з мамою і сестрами
Ближчу та дальшу родину в США, Канаді, Польщі й Україні.

Спочивай з Богом.
Вічна Тобі Пам'ять!

Дякуємо за ваші молитви та пожертви на благодійні цілі
в пам'ять покійної Орисі.

Ділимося сумною вісткою, що
7 червня 2009 р., на 90-му році життя
відійшов у вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і ВУЙКО

СВ. П.

СТЕФАН ЧУЙКО

нар. 29 січня 1919 р. в селі Симаківці, Галицький район, Україна.

Колишній муж покійної Катерини Балаш-Чуйко і брат покійних Михайла Чуйко і Марії Грабаровської.

Стефан Чуйко був головою Української Централі в Джерзі Ситі, Н. Дж. понад 10 років, членом Українського Народного Дому понад 50 років, а також членом ради директорів УНДому понад 20 років. Пок. Стефан був членом Української католицької церкви свв. Петра і Павла в Джерзі Ситі, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 11 червня 2009 р., в церкві свв. Петра і Павла в Джерзі Ситі, а відтак на цвинтарі св. Хреста в North Arlington, NJ.

Залишив у глибокому смутку:

дружину – АННУ
дочку – АННУ ЧУЙКО-РОЖІЙ з мужем РОМАНОМ
сина – РОМАНА ЧУЙКО з дружиною НЕНСІ
внуків – СТЕФАНА і АЛЕКСАНДРА ЧУЙКІВ
племінників – БОГДАНА і АНДРІЯ ЧУЙКІВ
племінницю – РОЗАЛІЮ ДОЛАН
та ближчу і дальшу родину в Україні й Америці.

Вічна Йому пам'ять!

У ДЕВ'ЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої найдорожчої і ніколи незабутньої
ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБУНІ

СВ. П.

ЗЕНОВІЇ РИБЧУК-НИКИФОРУК

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ І ПАНАХИДИ

14 липня 2009 р.

• в Римі – в катедрі св. Софії;
• у Львові – в Соборі св. Юра;
– в каплиці УКУ;
• в Івано-Франківську – в катедральному храмі;
• в Городенці – в церкві Успіння ПБ;
– в церкві св. Отця Миколая;
– в церкві Непорочного Зачаття ПДМ;
• в Ню-Йорку – в церкві св. Юра в дні 19 липня 2009 р.

Про Ваші молитви за вічний спокій душі покійної Зенової просить

Родина

УПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ
АМЕРИКИ І КАНАДИ
ділиться сумною вісткою, що в п'ятницю,
19 червня 2009 р. в Дітройті відійшов у вічність визначний
спортовий діяч, кол. Голова УСЦАК

СВ. П.

інж. ВОЛОДИМИР КІЗИМА

Дружині Покійного та близьким приятелям,
висловлюємо щире співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

УПРАВА УСЦАК